ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Dick_Philip_K-Neteleportovany_muz.PDB

PDB Name: Dick_Philip_K-Neteleportovany_m
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.11.2003
Modification Date: 14.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Philip K. Dick

Neteleportovaný muž

I.

Nad hlavou Rachmaela ben Applebauma plul věřitelský tryskový balón a z jeho řečového obvodu burácel monotónní, avšak příjemný umělý mužský hlas plný politování. Byl natolik hlasitý, že ho slyšel nejen Rachmael, ale i každý z davu, který se mačkal na pásnících. Zesílení bylo záměrné, tak vás vydělili z tlačenice a zároveň vystavili veřejnému posměchu – posměškům všudypřítomného davu, který byl zapojen do hry a zvolna vás zpracovával... a, jak si Rachmael uvědomil, dělal to pro věřitele zadarmo.

"Pane Applebaume!" zaduněl srdečný a sytý, přesto však mechanický hlas a tisíc lidských hlav se otočilo v očekávání, fascinovaně vzhlédlo vzhůru, spatřilo věřitelský tryskový balón a odhalilo také jeho cíl: Rachmael ben Applebaum se pokoušel dostat z parkovací plochy, kde nechal svůj létač, do kanceláří Lies Incorporated.

Bylo to jen dva tisíce metrů, ale stačilo to, aby se na něj věřitelský balón přilepil.

"Jasně," zaskřípal zuby Rachmael a šlapal dál, aniž zvolnil krok. Hnal se k fluorescenčně osvětlenému vchodu soukromé policejní agentury a nedíval se nahoru. Předstíral – nakolik to jen bylo možné – že nevnímá pohled, na který si za poslední tři roky musel zvyknout.

"Pane Applebaume!" zahřímal hlas. "Tuto středu, 22. listopadu 2014, dlužíte jako dědic všech dluhů i aktiv svého zesnulého otce sumu čtyř milionů postkredů firmě Trails of Hoffman Limited, hlavnímu majiteli cenných papírů společnosti vašeho zesnulého otce-"

"Jasně!" zařval Rachmael vztekle, zastavil se a s marnou nenávistí vzhlédl vzhůru... zaplavilo ho přání propíchat, rozervat a srazit ten balón dolů – jenže co mohl dělat? Podle rozhodnutí OSN si věřitel mohl najmout podobné obtěžování; bylo to legální.

A pošklebující se dav to věděl. Pro něj to byla sice krátká, avšak fascinující podívaná: zábavná show. Ale Rachmael jim to neměl za zlé, za ta léta byli zkrátka tak vychovaní. Všechna info a školo média, ovládaná "nezávislými" kancelářemi OSN pro styk s veřejností, využívala tohoto rysu složité povahy moderního člověka: jeho schopnosti bavit se na účet někoho jiného, koho ani neznal.

"Nemůžu zaplatit," namítl Rachmael, "a vy to moc dobře víte." Nad ním tryskový balón naslouchal; měl neuvěřitelně citlivé audioreceptory. Ale nevěřil mu, nebo se nestaral, zda je to, co povídá, pravda. Jeho práce spočívala v honbě na něj, nikoli v hledání pravdy. Jak stál na pásníku, který jej automaticky nesl dál, Rachmael řekl tak klidné, jak jen toho byl schopen: "V současnosti nemám žádná aktiva, jelikož jsem až doteď postupně vyplatil tolik věřitelů Applebaum Enterprise, kolik jen bylo možné."

Mechanický hlas shora posměvačně zaduněl. "Někteří se s tím spokojili."

"Dejte mi čas," řekl Rachmael.

"Máte plány, pane Applebaume?" Hlas se chvěl výsměchem.

Po krátké odmlce řekl: "Ano," ale nijak to nerozváděl. Ty plány částečně závisely na tom, jak dopadne v soukromé policejní agentuře Lies Incorporated. Nemusel dosáhnout ničeho. Ale alespoň ve vidfónu se mu zdálo, že v hlase majitele policejní agentury, Matsona Glazer-Hollidaye, zaslechl náznak sympatie.

Nyní, během pěti minut, při formálním skříňovém rozhovoru s psychiatrem od Lies Incorporated, se to Rachmael dozví – dozví se, jak daleko hodlá policejní agentura, která koneckonců musela nějak přežít a udržet se v konkurenci OSN a menších gigantů soustavy devíti planet – jak daleko hodlá zajít při podpoře člověka, který sice není úplně vyřízený, ale je zadlužen. Zadlužen po zkáze průmyslového impéria, které padlo a vzalo s sebou svého tvůrce a vlastníka, Mauryho Applebauma, který – zřejmě – zvolil dobrovolnou smrt.

Zřejmě. Bylo to dobré slovo, a silné. Jako každé slovo, které se týká smrti. Jak pásník, vzdor pronásledování a hulákání věřitelského balónu nad ním, nesl Rachmaela ke svatyni s dveřmi v měnících se barvách, zadoufal, že mu snad přece jen pomohou.

Protože jemu se nikdy nezdálo normální, že by se jeho táta – a bůh ví, jak dobře ho znal – zalaseřil jen kvůli ekonomickému kolapsu... Ačkoli bylo nesporné, jak dokázaly další události, že tento ekonomický kolaps byl pro Applebaum Enterprise osudný.

"Musíte zaplatit," skučel tryskový balón. "Trails of Hoffman se toho domáhají; vaše žádost o bankrot byla zamítnuta soudním dvorem OSN – vy, pane Applebaume, jste podle zákona povinen zaplatit dluh ve výši-"
Hlas se náhle ztratil, když Rachmael přejel práh soukromé meziplanetární policejní agentury a zcela zvukotěsné rexeroidové dveře se za ním zavřely.
"Přejete si, pane?" zeptal se roborecepční přátelským a nevtíravým hlasem, který kontrastoval s hulákáním tam venku.
"Ke slečně Holmové," řekl Rachmael a slyšel, jak se mu chvěje hlas. Věřitelský balón ho dostal, byl roztřesený a potil se.
"Dáte si syntkafe?" zeptal se recepční účastně. "Nebo marťanský fnikvový čaj, zatímco budete čekat?"
Rachmael vytáhl pravé Tampa, Florida Garcia y Vega cigarillo, a zabručel: "Díky, jen tak posedím." Zapálil si doutník a čekal na slečnu Freyu Holmovou, ať už to byl kdokoli a vypadal jakkoli.

Hebký hlas řekl téměř plaše: "Pan Applebaum? Jsem slečna Holmová. Pojďte, prosím, do mé kanceláře-" Přidržovala mu otevřené dveře a byla dokonalost sama. Když vstal, zapomněl na své Garcia y Vega cigarillo a to zůstalo ležet zapomenuto v popelníku. Nebylo jí víc než dvacet, chitinově černé dlouhé vlasy se jí rozlévaly po zádech, zuby měla bílé jako lesklý svazek drahých infomédií OSN... hleděl na ni, na dívenku ve zlatě poprášeném korzetu, šortkách a sandálech, s jedinou kamélií vetknutou za levým uchem. Tak tohle má být má policejní ochrana, pomyslel si.
"Jistě." Tupě ji minul a vešel do její malé kanceláře s moderním nábytkem. Koutkem oka uviděl archeopamátky na zaniklé civilizace šesti planet.
"Ale slečno Holmová," řekl jí otevřeně, "snad vám vaši zaměstnavatelé neřekli, oč jde. Jsem v presu. Trpím jednou z nejhorších ekonomických chorob sluneční soustavy. Jdou po mně Trails of Hoffman."
"THL," řekla slečna Holmová, usedla za psací stůl a stiskla on na svém audiorekordéru, "je výhradním majitelem teleportačního zařízení doktora Seppa von Einema a její monopol tak učinil zbytečnou a přivedl na mizinu hyperprostorovou osobní a nákladní dopravu Applebaum Enterprise." Na stole před sebou měla složku a hleděla do ní.
"Víte, pane Rachmaeli ben Applebaume-"
Vzhlédla. "Ráda bych vás seznámila s datareferencemi odlišnými od těch, které měl k dispozici váš otec, zesnulý Maury Applebaum. Mimochodem, mohla bych vám říkat Rachmael?"
"A-ano," přisvědčil, podrážděn jejím chladem, její klidnou vyrovnaností a deskami, které ležely před ní. Dlouho předtím, než se na Lustrační Instrukčně Edukační Servis nebo, jak se mu posměšně říkalo v OSN, Lies Incorporated obrátil, policejní agentura již s použitím mnoha svých datamonitorů sbírala kompletní informace týkající se jeho i pádu kdysi slavné Applebaum Enterprise způsobeného prudkým technickým zastaráním. A–
"Váš zesnulý otec," pokračovala Freya Holmová, "zemřel zřejmě z vlastní vůle. Oficiální zpráva policie OSN hovoří o Selbsmortu... sebevraždě. My však-" uťala a podívala se do desek.
"Hmm."
"Nejsem s tím spokojen, ale rezignoval jsem," řekl Rachmael. Ostatně, nic už nemohlo vrátit život jeho rozložitému, rudolícímu a krátkozrakému otci, který si o sobě vždycky tolik myslel. Ať už to byla v němčině, oficiálním jazyku OSN, Selbstmort, nebo ne.
"Slečno Holmová," začal, ale zdvořile ho přerušila.
"Rachmaeli, telporová elektronická jednotka doktora Seppa von Einema, vyvinutá v několika meziplanetárních laboratořích Trails of Hoffman, nemohla udělat nic jiného, než způsobit chaos v dopravním průmyslu. Theodorik Ferry, šéf správní rady THL, si toho musel být vědom, když financoval doktora von Einema v jeho schwemfortských laboratořích, kde došlo k telporovému průrazu. A přece THL vlastnilo – hned po vašem otci – největší balík akcií dnes již nefungující Applebaum Enterprise. Takže Trails of Hoffman Limited záměrně zničily korporaci, v níž měly velké investice... to se nám zdálo podivné. A nyní-" spěšně vzhlédla a shrnula si z čela záplavu černých vlasů-"vás pronásledují a dožadují se náhrady, souhlasí?"
Rachmael němě přikývl.
Slečna Holmová se tiše dotázala: "Jak dlouho by pasažérskému korábu korporace vašeho otce trvalo doletět k Velrybí tlamě s nákladem, řekněme, pěti set kolonistů, plus jejich osobní majetek?"
Po mučivé pauze řekl: "My – nikdy jsme to nezkusili. Léta. I hyperprostorem." Dívka před ním pořád čekala a chtěla od něj slyšet odpověď. "S naší vlajkovou transportní lodí," řekl nakonec, "osmnáct let."
"A teleportačním přístrojem doktora von Einema-"
"Patnáct minut," odsekl vztekle. A Velrybí tlama, devátá oběžnice Fomalhautu, byla prozatím jedinou planetou objevenou pilotními či bezpilotními sondami, která byla opravdu obyvatelná – skutečná druhá Terra. Osmnáct let... a ani hluboký spánek by nepomohl, při tak dlouhé době se stárnutí, ačkoli bylo zpomaleno a ačkoli bylo vědomí zamlženo, stejně počítalo. Alfa a Prox, to bylo v pořádku, to bylo přijatelně krátké. Ale Fomalhaut, vzdálený čtyřiadvacet světelných let–
"Zkrátka jsme to zabalili," řekl. "S kolonisty jsme prostě nemohli letět takhle daleko."
"Zkusili byste to, kdyby nebylo von Einemova telporového průrazu?"
Rachmael zaváhal. "Otec-"
"O tom uvažoval." Přikývla. "Jenže pak umřel a už bylo pozdě a teď už jste prodal prakticky všechny své lodě na úhradu pohledávek. A nyní, co se nás týče, Rachmaeli. Chcete...?"
"Pořád ještě vlastním nejrychlejší, nejnovější a největší loď, Omphalos. Nikdy jsem ji neprodal, ať na mě THL vyvíjelo sebevětší tlak, ať už skrze soudní dvůr OSN nebo mimo něj." Zaváhal a pak dodal: "Chci se dostat na Velrybí tlamu. Lodí. Ne Telporem doktora von Einema. Svou vlastní lodí, dokud mi ještě zbývá-" Odmlčel se. "Chci ji pilotovat celou cestu k Fomalhautu, celou tou osmnáctiletou poutí – sám. A až přistanu na Velrybí tlamě, dokážu-"

"Co?" zeptala se Freya. "Co dokážete, Rachmaeli?"
"Že bychom to zvládli. Kdyby se neobjevil von Einem s tím svým neřádem-" mávl rukou v bezmocném hněvu.
"Telpor je jeden z klíčových vynálezů v historii lidstva, Rachmaeli," namítla Freya. "Teleportace z jednoho hvězdného systému do jiného, dvacet čtyři světelných let za patnáct minut. Až na Omphalu dosáhnete Velrybí tlamy, bude vám-" chvíli počítala, "třiačtyřicet let."
Zůstal zticha.
"Co svou cestou získáte?" zeptala se hebkým hlasem.
"Já – vlastně nevím," odpověděl podle pravdy.
Freya četla dál ze svých desek. "Před šesti měsíci jste Omphalos odstavil do neznámého – dokonce i nám – doku na některém kosmodromu na Luně. Teď je připraven pro mezihvězdný let. Trails of Hoffman se soudní cestou pokoušely dokázat, že se jedná o jejich právoplatný majetek. Tomu jste zabránil. Zatím. Ovšem-"
"Moji právníci mi řekli," skočil jí do řeči Rachmael, "že mi zbývají tři dny, než se THL podaří Omphalos legálně získat."
"To nedokážete odstartovat během tří dnů?"
"Vybavení pro hluboký spánek. Uplyne ještě týden, než bude připraveno." Dech mu ztěžkl. "Náhražky za nezbytné komponenty vyráběné v THL. Byly – zadrženy."
Freya přikývla. "A vy jste nás přišel požádat, aby Omphalos vyzvedl nějaký náš pilot veterán a na týden s ním zmizel, než bude připraven pro let k Fomalhautu. Je to tak?"
"Je to tak," přisvědčil a čekal. "Nejsem dost dobrý, abych se s ním vypařil. Najdou mě. Ale vy – jedno z vašich pilotních es." Nedíval se přímo na ni, záviselo na tom příliš mnoho.
"Jste schopen nám zaplatit-"
"Nic. Nezbyla mi vůbec žádná hotovost. Později, až budu likvidovat dluhy korporace, snad-"
Freya přikývla. "Mám tu oxeroxovaný příkaz svého zaměstnavatele, pana Glazer-Hollidaye. Ví, že jste švorc. Přikázal nám," tiše si přečetla text, "abychom s vámi spolupracovali vzdor vaší platební neschopnosti." Vzhlédla k němu. "Pošleme zkušeného pilota, který odletí s Omphalem někam, kde ho firma THL ani agenti OSN pracující pro generálního tajemníka, Herr Horsta Bertolda, nenajdou. Náš muž si s tím poradí, zatímco se vy budete snažit sehnat finální komponenty vybavení pro hluboký spánek." Lehce se usmála: "Jenže pochybuji, že se vám to podaří, Rachmaeli. Mám tu o tom ještě jedno memorandum. Máte pravdu: Theodorik Ferry sedí také v čele správní rady ředitelů, takže ten monopol, který jeho firma má, je zcela legální." Její úsměv byl trpký. "Rozhodnutí OSN."
Byl zticha. Evidentně to bylo beznadějné, bez ohledu na to, jak dlouho profesionální kosmický pilot z Lies Incorporated, nejspíš nějaký ultraveterán, bude mohutný dopravník Omphalos udržovat ztracený mezi planetami. Komponenty budou "zadrženy na neurčito", jak budou hlásat faktury vrácené poštou zpět.
"Myslím," řekla Freya věcně, "že váš problém nespočívá jen v obstarání komponentů k hlubokému spánku. I to se dá zařídit, jsou na to způsoby... my je, například, můžeme – ačkoli by vás to stálo pořádný balík peněz – obstarat na černém trhu. Váš problém, Rachmaeli-"
"Já vím," přerušil ji. Jeho problém nespočíval v tom, jak se dostat do soustavy Fomalhautu, k jeho deváté planetě, Velrybí tlamě, což byl jediný pozemšťany kolonizovaný svět. Ve skutečnosti jeho problémem vůbec nebyla cesta osmnáct let dlouhá.
Jeho problém byl–
Proč vůbec letět, když Telpor doktora von Einema, dostupný za standardní cenu v každém z mnoha středisek propustí Trails of Hoffman, zvládne tu cestu za směšných patnáct minut a je cenově dostupný i té nejskromnější – jak se říkalo v obchodní hantýrce – pozemské rodině?
Nahlas řekl: "Víte, Freyo, cestovat Telporem na Velrybí tlamu – to zní moc pěkně." A čtyřicet milionů pozemšťanů už si to dopřálo. A vracející se audio a videozprávy – po Telporu – mluvily o blaženém nepřelidněném světě, o vysoké trávě, o divných, ale krotkých zvířatech, o nových báječných městech postavených stavroboty dovezenými na Velrybí tlamu na náklady OSN. "Jenže-"
"Jenže," přikývla Freya, "je tu ten drobounký fakt, že jde o cestu jednosměrnou."
Okamžitě přikývl. "Ano, o to jde. Nikdo se nevrátil zpět."
"Dá se to snadno vysvětlit. Sluneční soustava leží na ose vesmíru, z recese extragalaktických mlhovin dokazuje von Einemův Teorém jedna, že-"
"Mezi čtyřiceti miliony lidí," řekl důrazně, "musí být pár takových, co se chtějí vrátit. Jenže televizní i novinové zprávy zatím ukazují, jak jsou všichni extaticky šťastní. Viděla jste tu nekonečnou televizní show, život v Nové zemi. Je to-"
"Příliš dokonalé, Rachmaeli?"
"Statisticky musí nespokojenci existovat. Ale proč jsme o nich nikdy neslyšeli? A nemůžeme tam jít a podívat se."
Protože když poletíš Telporem na Velrybí tlamu a uvidíš to, budeš tam a když budeš tam, tak tam taky zůstaneš. Takže když tam najdeš nespokojence, co pro ně budeš moci udělat? Nebudeš je moci vzít zpátky, nezbyde ti, než se k nim přidat. A měl takový pocit, že tohle by nebylo zrovna moc k užitku. I OSN nechává Novou zemi na pokoji. OSN se svými nespočetnými agenturami starajícími se o blaho občanů, personálem i kancelářemi nově založenými současným generálním tajemníkem Horstem Bertoldem z Nově sjednoceného Německa, největšího politického subjektu v Evropě – i oni se zastavují před branami Telporu. Neues Einige Deutschland... NED. Daleko mocnější než zprachnivělé a rozpadající se francouzské impérium nebo UK – ty byly jen vybledlými stíny minulosti.
A Nově sjednocené Německo – jak ukázala volba nového generálního tajemníka OSN Horsta Bertolda – bylo Vlnou budoucnosti... jak sami Němci rádi říkali.
"Řečeno jinými slovy," opáčila Freya, "dovezete prázdný přepravník do fomalhautské soustavy a strávíte přitom osmnáct let na cestě – vy, jediný neteleportovaný muž mezi sedmi miliardami občanů Terry, s ideou – či bych měla říci,

s nadějí? – že až v roce 2032 konečně doletíte k Velrybí tlamě, najdete tam dostatek pasažérů, nějakých pět set nespokojených duší, které budou chtít pryč? A tak budete pokračovat v podnikám... von Einem je tam dovezl za patnáct minut a vy se s nimi dalších osmnáct let budete vracet na Terru, zpátky domů do sluneční soustavy."
"Ano," přitakal vzrušeně.
"Takže dalších osmnáct let – pro ně – na let zpátky. Pro vás to bude celkem šestatřicet let. Na Terru se tedy vrátíte v roce," počítala, "2050 našeho letopočtu. Bude vám jednašedesát let, Theodorik Ferry a zřejmě i Horst Bertold budou po smrti, Trails of Hoffman Limited nejspíš mezitím zaniknou... jistě i doktor Sepp von Einem dávno nebude mezi živými, vždyť letos oslaví osmdesáté narozeniny. Ne, ten se nikdy nedožije vašeho příletu k Velrybí tlamě, o návratu nemluvě. Takže jestli to celé děláte jenom proto, aby ho rozbolela hlava-"
"Je to šílené?" zeptal se Rachmael. "Věřit, že za prvé, jsou tam uvězněni nějací nešťastní lidé... a přece o tom neslyšíme, jelikož monopol na veškerá infomédia i na všechnu energii, která se vrací zpět, má THL. A za druhé-"
"A za druhé," řekla Freya, "chtít strávit osmnáct let života, abyste je zachránil a přivezl zpět." Soustředěně a profesionálně ho pozorovala. "Je to idealismus? Nebo pomsta doktoru von Einemovi za to, že postavil Telpor a dostal tak vaši rodinu zabývající se mezihvězdnou dopravou a cestováním na dlažbu? Ostatně, pokud se vám s Omphalem podaří odstartovat, bude to velká zpráva a novinka, chytnou se toho televize i všechny noviny tady na Teře, tohle neututlá ani OSN – první a jediná loď s lidskou posádkou letící k Fomalhautu, ne jako ty starodávné krabice plné přístrojů. Stane se z vás časové pouzdro a všichni budeme čekat, až tam doletíte a pak se v roce 2050 vrátíte zpět."
"Časové pouzdro," ušklíbl se. "Jako to, co vystřelili z Velrybí tlamy a nikdy na Terru nedorazilo."
Pokrčila rameny. "Minulo Terru a bylo uchváceno slunečním gravitačním polem; spolklo ho, aniž jsme si toho všimli."
"Nevšimla si toho žádná pozorovací stanice? Z více než šesti tisíc jednotlivých družic na oběžných drahách ve sluneční soustavě žádná nezachytila časové pouzdro, když sem dorazilo?"
Freya se zamračila. "Co tím chcete naznačit, Rachmaeli?"
"Časové pouzdro," řekl Rachmael, "jehož vystřelení z Velrybí tlamy jsme před lety sledovali na TV, nebylo našimi družicemi nikdy zaznamenáno proto, že nikdy nepřiletělo. A nikdy nepřiletělo proto, slečno Holmová, protože vzdor všem těm davovým scénám nebylo nikdy vystřeleno."
"Chcete říci, že to, co jsme viděli v TV-"
"Videosignál od Telporu," pokračoval Rachmael, "který nám ukázal, jak šťastné masy na Velrybí tlamě s jásotem přihlížejí ceremonii vystřelení pouzdra – to bylo divadlo pro blázny. Přehrával jsem si ty nahrávky tam a zpátky a ten zvuk davu, to je bouda."
Sáhl do kabátu a vytáhl odtud sedmipalcovou cívku Ampex z oxidu železitého s páskou. Hodil ji na stůl.
"Přehrajte si to pozpátku. Pozorně. Žádní lidé tam nejásají. A z dobrého důvodu. Protože žádné časové pouzdro obsahující pradávné archeopamátky na zaniklé fomalhautské civilizace z Velrybí tlamy vystřeleno nebylo."
"Ale-" Hleděla na něj s nedůvěrou, pak zvedla audiopasku a nejistě cívku držela. "Proč?"
"To nevím," řekl Rachmael. "Ale až Omphalos dorazí do fomalhautské soustavy k Velrybí tlamě a já spatřím Novou zemi, dozvím se to." A nemyslím, pomyslel si pro sebe, že by tam ze čtyřiceti milionů bylo jen nějakých deset nebo šedesát nespokojenců. Toho času tam už, samozřejmě, bude něco kolem miliardy kolonistů. Nu, uvidíme–
Přestal o tom uvažovat. Nevěděl, co uvidí.
Ale mohl se to dozvědět. Byla to jen drobná záležitost osmnácti let.

II.

V přepychovém obývacím pokoji usedlosti na svém satelitu kroužícím kolem Terry seděl majitel firmy Lies Incorporated, Matson Glazer-Holliday. Byl oblečen do ručně šitého županu, kouřil drahý, vzácný doutník Antonio y Cleopatra a poslouchal nahrávku s hlukem davu.
Přímo před sebou měl osciloskop a díval se, jak přístroj mění audiosignál v signál vizuální.
"Ano, je to cyklus," řekl Freye Holmové. "Takhle viditelné je to zřejmé, i když to neslyšíš. Audiozáznam pokračuje a běží pořád dokola. Takže ten chlap měl pravdu, je to bouda."
"Nemohl Rachmael ben Applebaum-"
"Ne," řekl Matson. "Opatřil jsem si audiokopii z archivů OSN, souhlasí to. Rachmael se té pásce nepodíval na zoubky, je na ní přesně to, co tvrdí, že je." Zvrátil hlavu dozadu a zahloubal se do sebe.
Je to zvláštní, pomyslel si, že ta von Einemova hračička šlape jenom jedním směrem a vyzařuje hmotu ven... a její návrat, alespoň teleportační cestou, je nemožný. A tak se k velkému pohodlí Trails of Hoffman vrací Telporem z Velrybí tlamy jen elektronický signál, pouhá energie... a náhle se ukáže, že je to jen bouda. Jako šéf pátrací agentury jsem to měl zjistit už dávno. Rachmael, který má v patách všechny ty zasrané tryskové balóny, co ho nenechají dnem ani nocí spát, perou do něj bezpočtem technických pomůcek a překážejí mu, aby dal dohromady svou krachující firmu, na ten podvrh přišel, a já – k čertu! pomyslel si Matson. Já jsem to prošvihl. Cítil se mizerně.
"Dáš si skotskou se sodou?" zeptala se Freya.
Nepřítomně přikývl a Freya, jeho milenka, zmizela v baru, aby se podívala, jestli je láhev z osmdesátého pátého – v hodnotě celého jmění – ještě plná.
Ale zase si musel připsat k dobru, že něco tušil.
Hned od začátku pochyboval o takzvaném von einemovském "Teorému jedna". Vypadalo to příliš jako kamufláž toho jednosměrného vysílání, které zařizovali technici THL z rostoucího počtu středisek výpustí. Napiš domů z Velrybí tlamy, synku, pomyslel si kysele, pověz svojí staré mámě, jaké je to v kolonizovaném světě se svěžím vzduchem,

slunečním světlem, všemi těmi roztomilými zvířátky, těmi zázračnými domy, které postavili roboti od THL... a zpáteční zpráva, dopis, se jako elektronický signál v pořádku dostaví. Jenže milovaný syn to nemůže sdělit přímo, osobně. Nemůže se vrátit a vyprávět a, jako ve starodávném příběhu o lví sluji, všechny stopy bezelstných tvorů vedou dovnitř a žádné ven. Znovu to končilo jako v bajce – ovšem s ještě děsivějším podtextem. Tím se více a více jevila pečlivě zfalšovaná cestička stop vycházejících ven, z elektronických vysílačů. To musel udělat někdo, kdo se pořádně vyzná v počítačích a elektronice, pomyslel si Matson, někdo, kdo tu hraje falešně. Neměl by se podívat na zoubek samotnému vynálezci Telporu, doktoru Seppu von Einemovi a sboru jeho velice šikovných a přičinlivých techniků z Neues Einige Deutschland, kteří pečovali o Ferryho obchodně přepravní mašinérii?
Něco se mu na těch německých technicích zaměstnaných u Telporu nelíbilo. Byli tak pracovití. Zrovna takoví museli být jejich předkové, dumal Matson. Tehdy ve dvacátém století, kdy jejich pradědové se stejně nevzrušeným klidem cpali těla do pecí či lidské bytosti do polních sprch, z nichž se vyklubaly plynové komory s kyanovodíkem Cyklonem B. A financováno to bylo úctyhodným velkým závodem Třetí říše, Herr Krupp u. Sohnen. Zrovna jako je von Einem financován Trails of Hoffman s jeho centrem v Grosser Berlinstadt – novém hlavním městě Nově sjednoceného Německa, městě, odkud působí i náš milovaný generální tajemník OSN.
"Místo skotské mi přines spis Horsta Bertolda," obrátil se na Freyu.
V jiném pokoji Freya zapojila automatický vyhledávací systém zabudovaný ve zdech usedlosti... miniaturizovaný elektronický hardware sloužil z větší části k třídění a vyhledávání dat, byl propojený s informačními bankami a – jistými užitečnými artefakty, které neobsahovaly data, nýbrž superrychlé atomové střely připravené zasáhnout proti jakémukoli druhu ofenzivních zbraní OSN a zničit je dříve, než doletí cíli.
Ve své usedlosti na Brocardově eliptickém satelitu byl Matson v bezpečí. A odsud také, čistě preventivně, řídil všechny operace, které šly řídit na dálku. Dole, v New New Yorku, v kancelářích Lies Incorporated, se vždycky cítil jako nahý v trní. Nedokázal pustit z hlavy blízkou přítomnost OSN a Bertoldových legií "Dělníků míru", ozbrojených mužů a žen s šedými tvářemi, kteří ve jménu Pax Terrae převraceli svět vzhůru nohama a působili i na satelitištích, selhavších-avšak-dosud-existujících raných satelitních "koloniích", které se objevily před von Einemovým průrazem a předtím, než George Hoffman objevil Fomalhaut IX, nyní nazývaný Velrybí tlama a občas také ta kolonie.
Škoda, pomyslel si Matson unaveně, že George Hoffman neobjevil více planet ve více hvězdných soustavách, které by byly obyvatelné námi, křehotinkami, které žijí a vnímají. Mentálně biochemickými vzpřímenými dvounožci, protože nic jiného my lidé nejsme. Sta a sta planet, jenže–
Jenže je tam teplota, při níž tají termočlánky. Žádný vzduch. Žádná půda. Žádná voda.
Člověk by sotva řekl, že na takových světech – Venuše se ukázala jako typický příklad – "je život snadný". Život byl na takových světech ve skutečnosti odkázán na homeostatické kopule s vlastní atmosférou, vodou a samoregulačním topným systémem.
Na kopuli připadlo takových tři sta tělesných duší. Dost malý počet, uvážíte-li, že letos se jich na Teře tlačilo sedm miliard.
"Tady," řekla Freya, svezla se dolů na hluboký vlněný koberec, usedla poblíž Matsona a nohy si zkřížila pod sebe: "Spis pana HB." Náhodné ho otevřela; polní zpravodajové Lies Incorporated odvedli dobrou práci, mnohý zde zaznamenaný fakt nespatřil, díky pečlivé ostraze, kterou OSN věnovala infomédiím, nikdy světlo světa a neznali ho ani takzvaní "kritičtí" komentátoři a fejetonisté. Mohli si, podle zákona, po libosti kritizovat charakter, zvyky, schopnosti i účes Herr Bertolda... až na to, ovšem, že některá základní fakta jim zůstala utajena.
To se však netýkalo Lies Incorporated – název zněl dost ironicky, uvážíme-li naprosto ověřený původ dat, která teď ležela před jejím majitelem.
Bylo to tvrdé čtení. Dokonce i pro něj.
Horst Bertold se narodil roku 1954. Krátce předtím, než začal Kosmický věk. Jako Matson Glazer-Holliday byl i Horst pozůstatkem starého světa, kde všechno, co se objevilo na obloze, bylo "létajícím talířem". Ve skutečnosti se jednalo o antiraketové zbraně U. S. Air Force, které v krátké konfrontaci roku 1982 žalostně selhaly. Horst se narodil buržoazním rodičům v Berlíně – Západním Berlíně, jak se mu říkalo, protože, ač už si na to dnes jen málokdo vzpomněl, bylo tehdy Německo rozdělené. Jeho otec byl majitelem řeznictví – dost příznačné, uvědomil si Matson, protože Horstův otec byl důstojník SS a bývalý člen Einsatzgruppe, která vyhladila tisíce nevinných osob slovanského a židovského původu... ačkoli to nemělo nic společného s obchodem s masem, který vedl Johann Bertold v padesátých a v šedesátých letech.
A pak, v roce 1972, ve věku osmnácti let, se sám mladý Horst poprvé zapsal do historie (není třeba vysvětlovat, že jeho otci, který nebyl za své zločiny ze čtyřicátých let západoněmeckou justicí nikdy oficiálně stíhán, vypršela promlčecí lhůta a definitivně tak unikl pozornosti izraelských komand, která v roce 1970 zavřela krám a přestala bývalé masové vrahy stíhat). Horst byl v sedmdesátém druhém velitelem v Reinholt Jugend.
Ernst Reinholt z Hamburku vedl skupinu, která bojovala za znovusjednocení Německa jako vojenské a ekonomické velmoci, která by udržovala neutralitu mezi Východem a Západem. Trvalo to dalších deset let, ale v potyčce v roce 1982 se mu od USA a SSSR podařilo získat, co chtěl. Sjednocené, svobodné Německo, nazvané svým současným jménem, čupr zem plnou vervy a Macht.
A pod Reinholtovým vedením hrálo Neues Einige Deutschland špinavou hru hned od začátku. Nikdo tím nebyl doopravdy překvapen, Východ i Západ tou dobou vztyčoval stany tam, kde stávala velká populační centra jako Chicago a Moskva a modlil se k Bohu, aby čínskokubánské křídlo komunistické strany nevyužilo situace a neudeřilo...
V tajném protokolu Reinholt a jeho NSN ovšem vůbec nepomýšleli na neutralitu.
Naopak.
Nově sjednocené Německo napadlo Cínu.
To byl ten děsivý důvod, proč Reich získal znovusjednocení. Jeho Waffen technici podle rozkazu vyvinuli zbraně,

které konečně v osmdesátém sedmém srazily Lidovou Čínu na kolena. Matson prolistoval tuto část spisu velmi rychle, protože Říše vyrukovala s takovými trháky, že vedle nich i děsivý nervový plyn made in USA působil jako záhon fialek. Nepřál si vědět, co Krupp u. Sohnen vyvinul jako odpověď tisícům čínských milionů, které dokázaly dojít na západ až k Volze, a proti USA překročily ze Sibiře – obsazené v roce 1983 – na Aljašku. Smlouva byla každopádně stvrzena a zbledl by z ní i Faust. Teď už se svět nemusel potýkat s žádnou Lidovou Čínou, zato měl co dělat s Nově sjednoceným Německem.
A z toho se vyklubal pěkný kámen na krku. Protože, korektně a legálně, Neues Einige Deutschland získalo kontrolu nad celoplanetární a později celosluneční vládnoucí strukturou, nad OSN. A teď ho drželi. A bývalý člen Reinholt Jugend, Horst Bertold, byl jeho generálním tajemníkem. A mluvil pravdu, když slíbil ve volební kampani – v roce 1985 se z tohoto postu stal volitelný úřad – že si poradí s kolonizačním problémem. Nalezl Konečné řešení mučivých problémů, že (za prvé) Terra byla přelidněna jako Japonsko v roce 1960 a (za druhé) obě alternativní planety sluneční soustavy, satelitiště i kopule ošklivě zklamaly.
Horst pomocí teleportačního přístroje Telporu doktora von Einema nalezl obyvatelnou planetu příliš vzdálenou od Slunce, než aby k ní někdejší dopravní podnik Mauryho Applebauma mohl doletět. Velrybí tlama a telporové mechanismy ve střediscích výpustí firmy Trails of Hoffman, to byla odpověď.
Ze všech hledisek se vlk nažral a koza zůstala celá. Jenže–
"Vidíš?" ukázal Matson Freye. "Tady je přepsaný Bertoldův projev předtím, než byl zvolen a než von Einem vystoupil se svou telporovou hračičkou. Slib byl dán dřív, než byla teleportace na Fomalhaut technicky možná – ve skutečnosti dokonce dříve, než byl Fomalhaut znám třeba jen ze zpráv raných bezpilotních sond."
"A?" "Takže náš generální tajemník OSN," řekl Matson ponuře, "dostal mandát dřív, než měl řešení. A pro německé myšlení to může znamenat jednu a jen jednu jedinou věc. Řešení kočky a krysy na farmě." Nebo, jak začal podezřívat, řešení typu továrna na psí konzervy.
Ironicky to navrhl v padesátých letech jeden scifi autor napodobující Swifta. "Černošská otázka" se měla v USA vyřešit vystavěním obrovských továren, kde by se z černochů dělalo konzervované žrádlo pro psy. Byla to samozřejmě satira, stejně jako Swiftův Skromný návrh, kde nabízí, aby Irové problém hladomorů řešili pojídáním vlastních dětí... Swift sám tam na konci naříká, že nemá dítě, aby ho mohl na trhu nabídnout k veřejné spotřebě. Děsivé. Jenže–
Všechno napovídalo, že tohle je vážné – nejen problém přelidnění a nedostatečné produkce potravin, nýbrž šílené schizoidní řešení, které bylo řádně zváženo a promyšleno. Krátká Třetí světová válka – oficiálně se jí tak nikdy neřeklo, byla to pacifikační akce, zrovna jako Korejská válka byla "policejní akcí" – se postarala o pár milionů lidí, ale to nestačilo. Jako řešení fungovala v omezené míře. V mnoha vlivných táborech byla považována přesně za toto: za částečné řešení. Nikoli katastrofa, nýbrž poloviční odpověď.
A Horst Bertold slíbil odpověď úplnou.
Velrybí tlama jí byla.
"Taky si myslím," zamumlal si Matson spíše pro sebe. "Vždycky jsem tu Velrybí tlamu podezříval. Jako bych nečetl Swifta, C. Wrighta Millse a zprávu Hermana Kahna pro Rand Corporation..." Podíval se na Freyu. "Vždycky se najdou lidé," řekl, "kteří by ten problém vyřešili tímhle způsobem." A já myslím, řekl si v duchu, když z audiozáznamu naslouchal zvukům davu, nahrávce, která se tvářila, že obsahuje záznam oslav rituálního vystřelení časového pouzdra z Velrybí tlamy do hyperprostoru – či jiného rozměru s ultrarychlostmi – na Terru, já myslím, že tihle lidé a tohle řešení jsou opět mezi námi.
Máme tu, jinými slovy, generálního tajemníka OSN Horsta Bertolda, Trails of Hoffman Limited a jejich ekonomické multiimpérium. A drahého doktora Seppa von Einema a spoustu jeho telporových výpustí. Ten jeho zvláštní jednosměrný teleportační stroj.
"Jako ten svět," mumlal Matson a oslovoval přitom kdovíjakého mudrce minulosti, "jako ten svět, který musí jednoho dne každý z nás navštívit... svět v záhrobí. Ale nikdo se ještě nevrátil, aby nám o něm podal zprávu. A dokud tak někdo neučiní-"
"Dokud tak někdo neučiní, budeš mít podezření," usoudila Freya bystře. "Jediný ze všech osadníků Nové země. Audio a videosignály nejsou dost dobré, aby tě uspokojily – protože ty víš, jak snadno se dají zešvindlovat." Kývla na přístroj, který zrovna přehrával pásku.
"Náš klient," opravil ji Matson. "Který se na neverbální úrovni, jíž naši říšští přátelé říkají myslet krví, domnívá, že pokud dovede svou jedinou zbývající mezihvězdnou vlajkovou loď – Jak že se jmenuje? Omphalos," dodal, "tedy Pupek, což mimochodem tohle okřídlené řecké slovo znamená. Takže když dovede Pupek k Fomalhautu, že po osmnácti letech únavného hlubokého spánku, který není ani tak spánek jako spíše hypnagogik, neustálé převracení a převalování se s podchlazeným a zpomaleným metabolismem, doletí k Velrybí tlamě, tam se kupodivu nebude pít pivo a hrát kuželky. Nebudou tam šťastní obyvatelé buněk, usměvavé děti v autonomních školách, ochočené, exotické přírodní formy života, nýbrž-"
Co tam tedy najde?
Pokud, jak se domníval, byly audio a videozáznamy přicházející von einemovským Telporem z Velrybí tlamy kamufláž – jakou realitu kryly?
Prostě to nedokázal odhadnout. Ne, když šlo o čtyřicet milionů lidí. Fabrika na psí žrádlo? Je, bůh braň, těch čtyřicet milionů mužů, žen a dětí mrtvých? Je to hřbitov, kde nikdo není, ani aby jim vyrval zuby se zlatými plombami – když už se teď používá nerezavějící ocel?
Nevěděl to, ale – někdo to věděl. Zřejmě celé Nově sjednocené Německo, které si ukouslo lví podíl z moci OSN a nyní vládlo devíti planetám sluneční soustavy; snad to jako celek na mimorozumové, intuitivní úrovni vědělo. Tak jako v roce 1940 tušilo existenci plynových komor za klíckami se štěbetajícími ptáčky a těmi vysokými zdmi, které zadržely

každý pohled či zvuk... jen z komínů zpoza nich po celý den stoupal ten podivný štiplavý kouř–
"Ti to vědí," prohlásil Matson nahlas. Ví to Horst Bertold a zrovna tak Theodorik Ferry, majitel THL, a zrovna tak trošku sešlý, ale pořád ještě pracovitý stařičký pan doktor von Einem. A sto třicet pět milionů obyvatel Neues Einige Deutschland, do jisté míry; nikoli verbálně – nemohli jste vrazit do jedné malé místnůstky psychoexperta od Lies Incorporated s mnichovským ševcem, nechat ho, aby mu píchl pár standardních drog pravdy, změřil EEG jeho parapsychologických reakcí a dozvěděl se čistou a jasnou pravdu.
Celá ta záležitost byla, k ďasu, pořád zamlžená. A tentokrát to nebyly klece s cvrlikajícími ptáky nebo sprchové kouty, nýbrž něco jiného – něco, co bylo ovšem stejně efektivní. Trails of Hoffman vydávaly trojrozměrné, mnohobarevné, brilantně umělecky zpracované a vzrušující brožury, které popisovaly extatický život za telporovým nexusem. Televize celé dny a noci nepřetržitě vysílala záznamy, ze kterých jste div nedostali tanec svatého Víta – širokou a málem neobydlenou krajinu Velrybí tlamy, lázeňské klima (podle čichového záznamu), teplo odpověď-zní-ano, noci plné svitu dvou měsíců... byla to země romancí, svobody, experimentu, kibuců bez pouště: společný život tam, kde pomeranče rostly přirozeně a byly velké jako grapefruity, zatímco ty připomínaly melouny nebo ňadra tamních žen. Ale.
Matson se po přemítání rozhodl. "Pošlu tam zpravodajského veterána, normálně skrze Telpor. Bude se vydávat za svobodného podnikatele, který si chce na Velrybí tlamě otevřít hodinářství. Transplantují mu vysokofrekvenční podkožní vysílač, ten bude-"
"Já vím," přitakala Freya trpělivě, byl večer a přála si odpočinout od ponuré reality, kterou přinášela jejich společná práce. "Bude na ultravysoké frekvenci, na neobsazené vlnové délce, pravidelně vysílat signál, který tu nutně musíme zachytit. Jenže to potrvá týdny."
"Okay." Už to měl. "Polní zpravodaj Lies Incorporated pošle zpátky Telporem dopis, kódovaný obvyklým způsobem. Pokud dopis přijde: príma. Když ne-"
"Budeš čekat," řekla Freya, "a čekat. A žádný kódovaný dopis nepřijde. A pak teprve si opravdu začneš myslet, že náš klient, pan ben Applebaum, zakopl o něco ošklivého a velkého v té dlouhé tmě, která je naším společným životem. A co pak uděláš? Přejdeš tam sám?"
"Vyšlu tebe," řekl Matson. "Vyšlu tě tam jako polního zpravodaje."
"Ne," odmítla okamžitě.
"Takže Velrybí tlama tě děsí. Vzdor vší té lesklé, nákladné a zdarma dostupné literatuře."
"Vím, že Rachmael má pravdu. Věděla jsem to, jen co vstoupil do dveří. Poznala jsem to ze tvé zprávy. Nepůjdu, to je vše." Klidně se na svého šéfa a milence podívala.
"Tak budu tahat naslepo ze složky zpravodajů." Nemínil to vážně, proč by měl svou milenku zatahovat jako pěšáka do téhle hry? Ale dokázal, co si přál dokázat. Jejich společný strach nebyl pouhou intelektuální záležitostí. Až do tohoto okamžiku v jejich úvahách by se on ani Freya neodvážili přejít Telporem na Velrybí tlamu, jako to tisíce důvěřivých obyvatel Terry se svými tužbami a nevinnými nadějemi činily den co den.
Hnusí se mi pomyšlení, že z někoho dělám obětního beránka, pomyslel si. Ale–
"Pete Burnside. Zpravodaj z Detroitu. Řekneme mu, že chceme na Velrybí tlamě pod krycím jménem založit pobočku Lies Incorporated. Obchod s hardwarem. Nebo opravna televizorů. Dej mi jeho spis, uvidíme, jaké nadání v něm vězí."
Uděláme z jednoho z našich lidí oběť, pomyslel si Matson – bolelo ho to a bylo mu z toho na blití. A přece to měl udělat už dávno.
Ale tím, co nás popohnalo k činnosti, byl až bankrot Rachmaela ben Applebauma, uvědomil si. Muže, pronásledovaného monstrózními věřitelskými balóny, které vytrubují do světa všechny vaše osobní vady a tajemství. Muže, který hodlal podstoupit cestu dlouhou šestatřicet let, aby dokázal, že je cosi shnilého v zemi mléka a proteinu na vzdálenější straně telporových bran, kudy po zaplacení pěti postkredů mohl projít každý dospělý pozemšťan, aby posloužil jako–
Bůh ví.
Bůh – a německá hierarchie ovládající OSN plus THL. Nedělal si žádné iluze, oni nepotřebovali analyzovat zvuky davu z nahrávky při příležitosti vypuštění časového pouzdra z Velrybí tlamy, aby to věděli.
Jako on. A jeho prací bylo vyšetřování, byl, jak si v návalu náhlé hrůzy uvědomil, asi jedinou osobou na Teře, která byla opravdu schopna proniknout skrz a spatřit autentický stav druhé strany.
Krátkých osmnáct let vesmírného letu... časová perioda, během níž telporovým zařízením projdou nesčíslné miliony, možná miliardy, pokud byly úvahy správné, na té – pro něj – děsivé jednosměrné cestě do kolonizovaného světa.
Jestli máš dost filipa, pomyslel si Matson chmurně, nikdy se nevydáš na jednosměrnou cestu. Nikam. Ani do Boise v Idahu... ani přes ulici. Než vyrazíš, buď si jist, že se můžeš dostat zpět.

III.

V jednu hodinu ráno byl Rachmael ben Applebaum vyburcován ze spánku – nebylo to pro něj nic neobvyklého, protože různé věřitelské mechanismy se k němu dobývaly dvacet čtyři hodin denně. Tentokrát to však nebyl šelmě podobný robotický věřitelský stroj. Byl to člověk. Malý tmavý černoch, který vypadal prohnaně. Stál v Rachmaelových dveřích a mával identifikačními papíry.
"Posílají mě z Lustračního Instrukčně Edukačního Servisu," řekl a pak dodal, "mám pilotní licenci třídy A na řízení mezihvězdných strojů."
To Rachmaela probudilo.
"Odvezete Omphalos z Luny?"
"Jestli ho dokážu najít." Tmavý mužík se krátce usmál. "Můžu dál? Rád bych, abyste mne do svých úschovných doků

na Luně doprovodil, aby nedošlo k omylu. Vím, že vaši zaměstnanci jsou ozbrojeni, jinak-" Následoval Rachmaela do obývacího pokoje buňky – ve skutečnosti jediného pokoje, životní podmínky na Teře byly takové, jaké byly. "Jinak by si Trails of Hoffman odvezly Omphalos spolu s dalším vybavením do svých kopulí na Marsu už před měsícem – mám pravdu?"
"Máte," přitakal Rachmael, zatímco se ospale oblékal.
"Jmenuju se Al Dosker. A udělal jsem vám bokem drobnou služebičku. Sejmul jsem věřitelský mechanismus, co čekal v hale." Vytasil pobočí zbraň. "Myslím, že kdyby došlo k procesu, dalo by se to označit jako "ničení soukromého majetku". Jenže až odsud vypadneme, zase za námi nebude slídit žádná mašina od THL." Pak dodal spíše pro sebe: "Alespoň žádná, jakou bych dokázal detekovat." Poklepal si na hruď, kde měl rozličné hledače štěnic, miniaturizované elektronické přístroje, které reagovaly na přítomnost audio a videoreceptorů v okolí.
Oba muži byli brzy na cestě ke střešnímu poli, kde Dosker zaparkoval svůj – jak Rachmael zjistil – létač s označením taxi. Když nastoupili, všiml si, jak obyčejně vypadá... ale když zakroužili k nočnímu nebi, zamrkal údivem nad jeho odpichem a přijal do povědomí fakt, že je nepohání obyčejný tryskový motor. Rychlosti 3.5 Machu dosáhli během několika mikrosekund.
"Navigujte mě," řekl Dosker. "Ani my v Lies Incorporated nevíme, kam jste ukryl Omphalos. Odvedl jste dobrou práci anebo už začínáme upadat... možná obojí."
"Okay."
Na trojrozměrné lunární mapě přidržel směrový ukazatel, správně nastavil čep a pak načrtl cestu, až se špička ukazatele dotkla vzdáleného místa, kde jeho technici pilně pracovali na Omphalu – pracovali a čekali na díly, které nikdy nepřijdou.
"Odchýlili jsme se od kursu," vydechl Dosker prudce. Nemluvil na Rachmaela, nýbrž do mikrofonu před sebou.
"Zháčení."
Zháčení – to byl technický termín a Rachmael pocítil strach, protože to slovo znamenalo zaháknutí. Zaháknutí silovým polem, které teď vychylovalo Doskerův malý létač z jeho dráhy. Dosker okamžitě vystřelil mohutné Whetstone-Miltonovy rakety a pokusil se tak jejich enormní tažnou silou vyrovnat kurs... avšak silové pole je vleklo dál vzdor milionům koňských sil obou motorů, které unisono chrlily oheň a snažily se působit jako brzdy proti tažné síle, která, ač neviditelná, byla registrována různými číselníky na přístrojové desce.
Rachmael se po chvíli napjatého bezdechého ticha zeptal Doskera: "Kam nás to vleče?"
"Ze Tří na L kurs," odvětil Dosker lakonicky.
"Takže ne na Lunu." Že se oni dva už nedostanou do Omphalovy skrýše, to bylo nyní jasné. Ale – kam jinam?
"Jsme na T orbitě," oznámil Dosker. Orbita kolem Země, vzdor tlaku dvou W-M motorů, které nyní Dosker váhavě vypnul. Jejich palivo už nepochybně kleslo na kritickou mez. Kdyby je pole přece jen pustilo, mohli by se tak ocitnout na oběžné dráze bez možnosti bezpečně přistát ať na Luně nebo na Teře. "Dostali nás," řekl Dosker napůl pro Rachmaela a napůl do mikrofonu vystupujícího z kontrolního pultu. Pak do mikrofonu zarecitoval řadu kódovaných zpráv, naslouchal, zaklel a řekl Rachmaelovi: "Jsme odříznuti na audio i videosignálu, všechen kontakt ztracen, nedostanu se k Matsonovi. Tak jsme v tom."
"Co tím chcete říct?" vypěnil Rachmael. "To se jako vzdáváte? Budeme věčně kroužit kolem Terry a zemřeme, až nám dojde kyslík?" Takovýhle boj tedy svádělo Lies Incorporated tváří v tvář Trails of Hoffman? On, a byl sám, se dokázal držet líp. Teď byl znechucený, pobouřený a zcela vyvedený z míry. Nechápavě sledoval, jak si Dosker kontroluje hledače štěnic na hrudi. Teď se zdál pilot Lies Incorporated zaujatý jen tím, které monitory fungují, a zároveň přitom mimoděk kontroloval trajektorii jejich lodi.
Pak Dosker řekl: "Žádné monitory, podívejte, příteli ben Applebaume." Mluvil rychle. "Přerušili mé audiovysílání z mikrorelé k Matsonovu satelitu, jenže samozřejmě-" Černé oči mu zaplály vzrušením. "Mám v sobě klapku mrtvého muže; pokud je můj neustálý signál přerušen, automaticky to rozezní poplach v hlavním stanu Lies Incorporated v New Yorku a taky na Matsonově satelitu. Takže teď už vědí, že se něco stalo." Ztišil hlas, jako by mluvil jen sám k sobě. "Budeme si muset počkat, jestli nás z toho vytáhnou, dokud to ještě bude mít nějaký smysl."
Loď bez pohonu tiše klouzala po orbitě.
A pak do nich se skřípotem cosi strčilo. Rachmael upadl a když klouzal po podlaze k vzdálenější stěně, viděl, jak se Dosker také zapotácel, a věděl, že k nim přirazila jiná kosmická loď či jiný ďábelský vynález namířený proti nim. Hned si také uvědomil, že to nevybuchlo. Alespoň, že to nebyla raketa. Protože kdyby byla–
"Mohli nás sejmout natrvalo," řekl Dosker, když se nejistě vyškrábal na nohy. Jeho taky napadla výbušná zbraň. Obrátil se k trojúhelníkovitému průvlaku, který mířil do vakua.
Kolo, ovládající mechanismus dveří, se na impuls zvenčí otočilo a dveře se otevřely.
Objevili se tři muži. Dva, ostří hoši s lasery a se zkaženýma očima lidí, kteří byli koupeni, zmrzačeni a ztraceni před dávnou dobou, vstoupili první. Za nimi vešel elegantní muž s čistou tváří, který nebyl nikdy koupen, protože on sám byl velkým kupcem na trhu lidí. Byl stvořen jako obchodník, ne jako manipulovatelné zboží.
Byl to Theodorik Ferry, šéf správní rady Trails of Hoffman Limited. Před ním jeho dva zaměstnanci mávali přístrojem podobným vakuovému vysavači, který hledal, bzučel a čenichal, dokud nebyli oba operátoři spokojeni a nekývli na Theodorika, který oslovil Rachmaela.
"Mohu se posadit?"
Po překvapené odmlce Rachmael odpověděl: "Jistě."
"Promiňte, pane Ferry, jediné místo je zabrané," řekl Dosker. Seděl u kontrolního pultu tak, že jeho malé tělo zabíralo obě kožené sedačky, tvář měl tvrdou a nenávistnou.
"Co se dá dělat," řekl velký bělovlasý muž s pokrčením ramen a pohlédl na Doskera. "Vy budete jistě to pilotní eso z

Lies, že? Al Dosker... ano, poznávám vás podle klipů, které s vámi máme natočené. Na cestě k Omphalu. Ale k tomu nepotřebujete Applebauma, aby vám řekl, kde se nachází. My vám to můžeme povědět." Theodorik Ferry sáhl do pláště a vytáhl odtud malý balíček, který hodil Alu Doskerovi. "Místo v suchých docích, kde ho pan Applebaum zanechal."
"Díky, pane Ferry," řekl Dosker a vložil do tónu hlasu takový sarkasmus, že mu málem nebylo rozumět.
Pak Theodorik řekl: "Podívejte se, pane Doskere, teď budete pěkně tiše sedět a hledět si svého. Já tu s panem Applebaumem zatím něco projednám. Nikdy jsem se s ním osobně nesetkal, zato jsem dobře znal jeho zesnulého otce, jehož všichni velmi postrádáme." Napřáhl pravici.
"Jestli si s ním potřesete rukou," řekl Dosker rychle, "přenese na vás virus, který ve vašem organismu během hodiny vyprodukuje jaterní jed."
Theodorik zrudl zlostí a obrátil se na černocha. "Říkal jsem ti, abys držel hubu a hleděl si svého. Nežertuji." Pak si svlékl membránovitou, až dosud neviditelnou rukavici, která mu obepínala ruku.
Takže Dosker měl pravdu, uvědomil si Rachmael, když sledoval, jak Theodorik rukavici opatrně odkládá do palubního drtiče odpadků. "Nu, v každém případě," řekl Theodorik téměř se smutkem, "sem můžeme vstříknout vzdušné smrtící bakterie."
"A sami vypadnout," doplnil Dosker.
Theodorik pokrčil rameny. Pak se obrátil na Rachmaela a řekl: "Obdivuji, o co se pokoušíte. Nesmějte se."
"Já se nesměji," odvětil Rachmael. "Jen mě to překvapuje."
"Snažíte se fungovat po ekonomickém kolapsu. Snažíte se zabránit, aby vám vaši věřitelé zabrali poslední zbytky – fakticky jediné aktivum, které Applebaum Enterprise ještě zbylo – to vás šlechtí, Rachmaeli. Choval bych se stejně. A na Matsona jste udělal dojem, proto vás svěřil svému jedinému slušnému pilotovi."
Dosker si s mdlým úšklebkem sáhl do kapsy pro krabičku cigarill. Ti dva se zkaženýma očima ho okamžitě chytli za paži a odborně mu ji zkroutili, až neškodná krabička cigarill upadla na podlahu lodi.
Theodorikovi muži je párali a prohlíželi jednu po druhé... pátá byla tvrdá, ostří kapesního nože však neodolala a za okamžik se objevilo malé analytické zařízení, které prozradilo, že cigarilla je ve skutečnosti řízená homeostatická cephalotropní střela.
"Čí mozkové alfa vlny?" zeptal se Theodorik Ferry Doskera.
"Vaše," odvětil Dosker bezbarvým hlasem. Bez viditelné reakce se díval, jak dva zkaženoocí, avšak velmi schopní zaměstnanci THL drtí nepoužitou střelu podpatky.
"Takže jste mě očekával," řekl Ferry a nevypadal právě nadšeně.
"Pane Ferry, vás já vždycky očekávám."
Theodorik Ferry se znovu otočil k Rachmaelovi a řekl: "Obdivuji vás a chtěl bych ten konflikt mezi vámi a THL urovnat. Máme seznam vašich aktiv." Nabídl Rachmaelovi list papíru. Ten se otočil k Doskerovi o radu.
"Vemte si to," řekl Dosker.
Rachmael seznam přijal a prohlédl si ho. Soupis byl přesný a obsahoval veškerý stávající majetek firmy Applebaum Enterprise. A, jak to řekl sám Ferry, jedinou skutečně hodnotnou položkou byl sám Omphalos, velký kyvadlový dopravník, plus opravné a udržovací jednotky na Luně, které ho nyní obklopovaly jako hnízdo a chránily ho, zatímco marně čekal... vrátil seznam Ferrymu, který, vida jeho výraz, přikývl.
"Takže si rozumíme," řekl Theodorik Ferry. "Dobrá. Zde je má nabídka, pane Applebaume. Můžete si Omphalos ponechat. Přikážu své právní kanceláři, aby u soudního dvora OSN odvolala žádost o jeho úřední zabavení."
Dosker překvapeně zavrčel, Rachmael se podíval na Ferryho.
"Co za to?" zeptal se pak.
"Tohle. Omphalos nikdy neopustí sluneční soustavu. Můžete se pustit do výnosné přepravy cestujících i nákladů mezi devíti planetami a Lunou. Kromě toho-"
"Kromě toho," řekl Rachmael, "že Omphalos je stavěný jako mezihvězdný, nikoli meziplanetární koráb. To je jako používat-"
"To je," přitakal Ferry, "nebo o Omphala přijít v náš prospěch."
"Rachmael bude tedy souhlasit," rozmluvil se náhle Dosker, "že s Omphalem nepoletí k Fomalhautu. Písemný souhlas se nebude týkat žádné konkrétní sluneční soustavy, ale budou vyjmuty Prox a Alfa, co vy na to, Ferry?"
"Berte nebo nechtě být," odvětil Ferry po pauze.
"Co, pane Ferry?" zeptal se Rachmael. "Co je špatného na Velrybí tlamě? Ta dohoda dokazuje, že mám pravdu." Bylo to zřejmé, viděl to on, viděl to i Dosker, a Ferry musel poznat, že to vědí. Omezit Omphalos na systém devíti planet sluneční soustavy? A přece – společnost Applebaum Enterprise, jak Ferry řekl, by mohla pokračovat, přežila by jako legální ekonomický subjekt. A Ferry by dohlédl, aby OSN uvolnila jistou přijatelně vysokou sumu na jeho podnikání. Rachmael by zamával na rozloučenou Lies Incorporated, napřed tomuhle prvotřídnímu malému tmavému kosmickému pilotovi a pak, dodatečně, Freye Holmové a Matsonovi Glazer-Hollidayovi. A odřízl by se tak od jediné síly, která se rozhodla stát za ním a podporovat ho.
"Tak dělej," pobízel ho Dosker. "Chňapni tu nabídku. Komponenty k hlubokému spánku tak jako tak nepřijdou, takže je to fuk, stejně se do otevřeného vesmíru nedostaneš." Vypadal unaveně.
Theodorik Ferry řekl: "Váš otec, Rachmaeli, Maury Applebaum, by udělal cokoli, jen aby nepřišel o Omphala. Vždyť víte, že ho za dva dny tak jako tak získáme. A až se nám to povede, už ho nikdy zpátky nedostanete. Pomyslete na to."
"Moc dobře si to uvědomuji," řekl Rachmael. Bože, kdyby tak dokázali dnes v noci vyzvednout Omphalos a ztratit se s ním do kosmu někam, kde je THL nenajde... a přece už bylo téměř po všem. Skončilo to ve chvíli, kdy silové pole přemohlo nesmírný tah dvou motorů Doskerovy lodi z Lies Incorporated: Trails of Hoffman zakročily příliš brzy. Včas.

Co dělat, Theodorik Ferry je zkrátka přechytračil; nebyla to otázka morální, nýbrž pragmatická.
"Všechny papíry mám sepsané," řekl Ferry. "Kdybyste byl tak laskav a následoval mě," kývl ke dveřím. "Zákon si žádá tři svědky. Na straně THL jsou přítomni."
Usmál se, protože to bylo vítězství a on si ho byl vědom. Otočil se a beze spěchu zamířil k průlezu. Jeho dvě gorily se tlačily za ním, oba muži se uvolnili... vešli do otevřeného průlezu–
A pak se náhle zkroutili v křečích, od kštice až po chodidla zcela paralyzováni. Rachmael šokován a vyděšen pozoroval, jak se jim nervové a svalové systémy hroutí jeden po druhém, viděl, jak jsou oba muži zcela čímsi zahlceni, takže se z nich k jeho úděsu staly zmítající se rosolnaté a nefunkční bytosti – více než nefunkční: každá část jejich těla bojovala se všemi dalšími. Tak si ty dvě hromady na zemi uvědomovaly samy sebe, jak se sval napíná proti jinému svalu, útroby se vzpínají proti bránici, ušní a dutinové vláknění spolu zápolí. Oba muži, neschopni dýchat, zbaveni dokonce i krevního oběhu, bojovali s vlastními těly, která už nebyla pravými těly...
Rachmael uhnul zrakem.
"Cholinesterasin – ničivý plyn," řekl Dosker za ním a v téže chvíli Rachmael pocítil dotek trubičky přitisknuté ke krku, lékařský aparát, který mu do krevního oběhu vstříkl dávku atropinu, antidota proti hrůznému nervovému plynu nechvalně známé společnosti FMC, licenčnímu výrobci nejděsivější ze všech chemických zbraní minulé války.
"Dík," řekl Rachmael Doskerovi. Jak viděl, dveře se zavřely a satelit Trails of Hoffman s neutralizovaným polem byl odtahován. Venku jej osoby, které nebyly zaměstnanci THL, páčením oddělovaly od Doskerova létače.
Signál klapky mrtvého muže – či spíše jeho absence – odvedl svou práci. Experti od Lies Incorporated jim přispěchali na pomoc a v této chvíli systematicky demontovali technická zařízení THL.
Theodorik Ferry stál s filozofickým klidem s rukama v kapsách kabátu a nic neříkal, ani si nevšímal křečí svých dvou zaměstnanců na podlaze, jako by pro něj podlehnutím nervovému plynu zcela ztratili cenu.
"To od vás bylo šlechetné," řekl Rachmael, když se znovu otevřely dveře a v nich se objevilo několik zaměstnanců Lies Incorporated, "že vaši spolupracovníci aplikovali Ferrymu atropin zrovna jako vy mně." Obyčejně se v takových případech nikdo nešetřil.
Dosker si změřil Ferryho a řekl: "Ten žádný atropin nedostal."
Vstal, vytáhl si z krku injekční jehlu od prázdné trubičky a totéž učinil Rachmaelovi. "Jak je, Ferry?" zeptal se Dosker.
Od Ferryho nepřišla žádná odpověď.
"To není možné," zavrtěl hlavou Dosker, "každý živý organismus je-" Náhle Ferryho popadl za paži. Zavrčel, prudce zapáčil rukou proti směru kloubu – a trhl.
Paže Theodorika Ferryho povolila v ramenním kloubu. Objevily se elektrické dráty a mikrokomponenty. Ty v rameni dosud fungovaly, ty v paži, zbaveny proudu, byly nečinné.
"Dublák," řekl Dosker, a když viděl Rachmaelův nechápavý výraz, dodal: "Ferryho mechanický dvojník, který samozřejmě nemá nervový systém. Takže Ferry tu nikdy nebyl." Zahodil paži. "Přirozeně, proč by měl muž v jeho postavení nastavovat kůži? Pravděpodobně sedí ve svém soukromém satelitu, který krouží kolem Marsu, a pozoruje nás skrze dublákovy umělé smysly." Obrátil se na jednoruký stroj podobný Ferrymu a řekl drsným hlasem: "Jsme s tebou v přímém kontaktu, Ferry, nebo je to na homeu? Jsem jenom zvědavý."
Ústa Ferryho mechanického dvojníka se otevřela a řekla: "Slyším tě, Doskere. Poskytl bys, jako akt humanity, mým dvěma zaměstnancům dávku atropinu?" "Stane se," zabručel Dosker. Pak přešel k Rachmaelovi a řekl: "Nu, po podrobném ohledání musím konstatovat, že naše ponížená loď nebyla nikdy poctěna návštěvou samotné hlavy správní rady THL." Otřeseně se zašklebil. "Cítím se podveden."
Ale nabídka, kterou mu Ferry učinil skrze dvojníka, uvědomil si Rachmael, ta byla upřímná.
"Tak se vydáme na Lunu," konstatoval Dosker. "Jako váš poradce vám říkám-" natáhl ruku a zprudka stiskl Rachmaelovi zápěstí. "Probuďte se. Ti dva grázlové budou v pořádku, jen co se jim vstříkne atropin. Nezabijeme je a budou propuštěni i se svým strojem od THL, samozřejmě bez silového pole. Vy a já poletíme na Lunu, k Omphalu, jako by se nic nestalo. Nebo jestli nechcete, použiju mapu, co mi dal dublák a odvezu Omphalos do kosmického prostoru, kde ho THL nevyčenichá, třeba proti vaší vůli."
"Jenže," řekl Rachmael toporně, "něco se stalo. Dostal jsem nabídku."
"Ta nabídka," řekl Dosker, "dokazuje, že THL jsou ochotny obětovat mnoho, jen abyste se zřekl své cesty na Fomalhaut a pohledu na Velrybí tlamu. A-"
Změřil si Rachmaela. "Přesto to zmenšuje váš zájem o to, aby se Omphalos dostal do nezmapovaného kosmu mezi planetami, kde ho Ferryho slídiči nedokážou-"
Mohl bych zachránit Omphalos, pomyslel si Rachmael. Ale muž vedle něj měl pravdu. Znamenalo to samozřejmě, že musí pokračovat: Ferry odhalil karty, dokázal nutnost toho letu, trvajícího osmnáct let.
"Ale co komponenty hlubokého spánku?" namítl.
"Jen ho svěřte mně," řekl Dosker tiše a trpělivě. "Okay, Rachmaeli ben Applebaume? Uděláte to?" Kontrolovaný a velmi profesionální hlas pronikl, Rachmael přikývl. "Chci znát místo úkrytu od vás, ne z té mapy, co mi dal dublák. Rozhodl jsem se, že se jí nedotknu. Čekám na vás, Rachmaeli, na vaše rozhodnutí."
"Ano," přitakal Rachmael a ztuhle přešel k palubní 3-D lunární mapě se směrovým ukazatelem, posadil se a začal určovat cíl pro ultrazkušeného pilota z Lies Incorporated s tvrdýma, temnýma očima.

IV.

V Liščí noře, francouzské minutkové restauraci v centru San Diega, pohlédl maitre d' – vrchní číšník – na jméno, které Rachmael ben Applebaum napsal na arch papíru nadepsaný zvláštně se vlnícími pseudoživými písmeny, a řekl: "Ano,

pane Applebaume. Je právě-" podíval se na náramkové hodinky. "Osm hodin přesně."
Čekala tu fronta dobře oblečených lidí, takové to bylo všude na přelidněné Teře: každý restaurant, i ten nejhorší, měl od pěti odpoledne až do zavírací hodiny obsazeno, a tohle nebyla ani tak průměrná jako spíše špatná restaurace.
"Genet," zavolal maitre d' na servírku oblečenou do krajkových punčoch a saka, což byla nyní módní kombinace. Měla odhalené pravé ňadro s bradavkou elegantně přikrytou švýcarskou ozdobou z mnoha drobných dílků; ozdoba, vytvarovaná jako velká zlatá guma na tužky, hrála semiklasicistní hudbu a rozsvěcovala se v sériích atraktivních měnivých světelných vzorů, které se soustřeďovaly na podlaze před servírkou a svítily jí na cestu, takže se mohla proplétat mezi nepatrně vzdálenými stolečky restaurace.
"Ano, Gaspáre," řekla dívka a pohodila plavými, vysoko načesanými vlasy.
"Zaveď pana Applebauma ke stolku dvacet dva," řekl jí maitre d' a se stoickým klidem ignoroval vlnu vzteku mezi hosty, kteří unaveně stáli frontu před Rachmaelem.
"Nechtěl bych-" začal Rachmael, ale maitre d' ho zarazil.
"Vše je zařízeno. Ona čeká u stolku dvacet dva." Hlasem vrchního číšníka bylo vyjádřeno vše: naprostá znalost spletitého erotického poměru, který – naneštěstí – alespoň prozatím neexistoval.
Rachmael následoval Genet s jejím užitečným svítícím švýcarským nástavcem na bradavce. Šli tmou, odevšad se ozývaly zvuky lidí, kteří chvatně jedli, natěsnáni na sebe. Hltali své jídlo obtíženi pocitem viny, končili a odcházeli, takže se na řadu mohli dostat další čekající, aby byli obslouženi dříve, než Liščí nora ve dvě hodiny ráno zavře kuchyni... opravdu, už se tu tlačíme jeden na druhého, pomyslel si, když vtom se Genet zastavila a otočila. Prsní klobouček nyní vyzařoval jemné a příjemné bledě červené světlo, v němž se, usazená u stolku dvacet dva, objevila Freya Holmová.
Rachmael usedl proti ní a řekl: "Vy nesvítíte."
"Mohla bych. A k tomu hrát Na krásném modrém Dunaji." Usmála se. Ve tmě – servírka už odešla – se jí leskly oči. Před ní stála láhev Buena Vista chablis, ročník 2002, jedna ze vzácných a nesmírně drahých nabídek restaurace. Rachmael zauvažoval, kdo asi zaplatí účet za to dvanáct let staré kalifornské víno. Bůh ví, že by si ho rád dal, ale – reflexivně se dotkl peněženky. Freya si toho povšimla.
"Nebojte se. Tuhle restauraci vlastní Matson Glazer-Holliday. Dostaneme účet na pouhých šest postkredů. Jedna arašídová pomazánka a sendvič s grepovým želé."
Usmála se a oči jí tančily mezi odraženými světly z japonských luceren nad nimi. "Nahání vám tohle místo strach?" zeptala se.
"Ne. Jsem jen obecně napjatý." Už šest dnů byl Omphalos nezvěstný – dokonce i pro něj. Snad dokonce i pro Matsona. Muselo to tak být – jistota pro nepředvídané případy – že jen Al Dosker u palubního řídícího pultu věděl, kde se nachází. Pro Rachmaela to však byla psychická muka – vidět, jak Omphalos mizí v bezedné temnotě. Ferry měl pravdu – Omphalos byl pro Applebaum Enterprise nenahraditelný. Bez něj nezbývalo nic.
Ale takhle se mu ještě mohl vrátit. Respektive, Lies Incorporated ho mohla vysokorychlostním létačem dovézt k němu, nechat ho nastoupit a odstartovat cestu osmnáct let dlouhou. Ovšem na druhé straně–
"Nezabývejte se Ferryho nabídkou," řekla Freya mile. Kývla na servírku, která před Rachmaela postavila solidstémovou, avšak vychlazenou sklenici vína. Ten se automaticky a poslušně napil bílého Buena Vista ročník 2002, okusil ho a silou vůle se přinutil, aby nevypil víc. Sotva pochvalně přikývl na víno a snažil se vypadat, že je zvyklý na tak těžký, téměř božský buket a aroma. Obrátilo to v absurditu cokoli, co kdy v životě pil.
"Nemyslím na ni," řekl Freye. Ne, pomyslel si, s výhledem na to, co máš – nebo snad máš – v kabelce.
Velká černá kožená brašna v poštovním stylu jí ležela na stole v dosahu prstů.
"Komponenty," řekla Freya tiše, "jsou v kabelce v kulatém pouzdře z falešného zlata s nápisem Vůně věčné sexuální potence 54$, je to obyčejná kontinentální voňavka, každý, kdo by se mi hrabal v tašce, by čekal, že ji tam najde. Je tam dvanáct komponentů, všechny samozřejmě superminiaturizované. Pod vnitřním víčkem. Na indickém papíře na opačné straně nálepky je spojovací schéma. Za okamžik vstanu a půjdu na toaletu – musíte sedět klidně, Rachmaeli, protože je sedmdesátiprocentní pravděpodobnost, že nás agenti THL sledují, ať už osobně nebo prostřednictvím přístrojů – musíte sedět. Pak, když se nebudu vracet, zamáváte na Genet, abyste upoutal její pozornost a objednal si večeři a hlavně – to je životně důležité – dostal menu."
Přikývl a napjatě poslouchal.
"Všimne si vás a přinese vám je. Menu je tuhé a hodně veliké, protože obsahuje nápojový lístek. Položíte ho na stůl tak, aby zakrylo mou kabelku."
Rachmael vzdychl. "A náhodou ji přitom srazím na zem a její obsah se vysype. A jak ho budu sbírat, tak-"
"Zbláznil jste se?" mluvila tiše. "Přikryjete kabelku. Zprava je na rubu menu proužek titanu. Pouzdro má v sobě detekční pohybový okruh titanu. Během dvou sekund zaregistruje přítomnost proužku a vykulí se z mé kabelky, kterou nechám otevřenou. Pojede vespod pod menu. Proužek je přilepen na dolní hraně menu, kde bude zcela přirozeně spočívat vaše pravá ruka, abyste si s ní přidržoval nepohodlně velký a tuhý jídelní lístek. Když se pouzdro dotkne titanového proužku, vyšle slabý výboj, asi deset voltů, zabrní vás to, pak čtyřmi prsty pouzdro sevřete a odtrhnete ho od proužku, k němuž bude pevně přilnuté, a pustíte si ho pod jídelním lístkem do klína. Pak si druhou rukou přemístíte pouzdro z klína do kapsy." Vstala. "Vrátím se za šest minut. Sbohem. A hodně štěstí."
Díval se, jak odchází.
A pak, jak tam seděl, zjistil, že musí také vstát. Musí jednat. Způsob předání komponentů hlubokého spánku, které pro něj opatřili na černém trhu, byl složitý a delikátní. Protože Theodorik Ferry, od té doby, co mu Lies Incorporated sbalila satelit i s posádkou včetně jeho vlastního dubla, ostře střežil každý Rachmaelův krok. Do hry vstoupily všechny technologické i personální zdroje Trails of Hoffman, poháněné Theodorikovým vztekem a vůlí.

Uvědomil si, že co bylo dříve vzdáleným a neosobním konfliktem, stalo se něčím víc. Pro jeho otce to bylo vždycky takové, hluboce lidská, bezprostřední záležitost. Souboj, který nakonec vyústil v otcovu smrt a rozpad celé organizace.
Když si to Rachmael uvědomil, potlačil nervozitu, pak vstal a začal se dovolávat dívky se záblesky světla a tóny veselé hudby. Švýcarská bradavka.
"Menu, pane?" Genet stála před ním a držela velký, nádherně vytištěný a vytlačovaným písmem zdobený jídelní lístek.
Poděkoval jí, pokorně jej přijal a s radostnými tóny Johanna Strausse v uších se vrátil ke stolu.
Jídelní lístek velikosti starodávné gramofonové desky snadno přikryl Freyinu kabelku. Seděl a držel ho otevřený, četl seznam vín a zvláště ceny. Dobrý bože! Tady stála hotové jmění každá kapka dobrého vína. A dvoudecka obyčejného tři roky starého bílého–
Všechny zábavní podniky podobné Liščí noře využívaly pozemského přelidnění. Lidé, kteří byli ochotni tři hodiny čekat, aby se tu najedli a napili, tyhle ceny zaplatí – v podstatě neměli psychologicky na vybranou.
Pravou rukou mu proběhl slabý elektrický impuls. Kulaté pouzdro s komponenty hlubokého spánku měl na dosah.
Sevřel ho jako škebli, odtrhl od jídelního lístku a pustil si je do klína. Ucítil jeho váhu.
Pak po něm podle instrukcí sáhl levou rukou, aby si ho přemístil do kapsy kabátu...
"Promiňte – ouha." Roboservír, který před sebou tlačil stoleček se spoustou špinavého nádobí, do něj vrazil, až se na židli zakymácel. Všude kolem lidé, jedni vstávali, druzí si sedali, roboservíři po nich sklízeli ze stolů, kolem kroužily servírky s hudbou a světly... zmatek. Rachmael se narovnal na židli a sáhl pro pouzdro v klíně.
Nebylo tam.
Spadlo na zem? Nevěřícně shlédl dolů, podíval se na své boty, nohy od stolu, odhozenou krabičku od zápalek. Žádné kulaté zlaté pouzdro.
Dostali ho. To oni poslali roboservíra. A nyní i ten zmizel se svým nákladem nádobí ve všeobecném zmatku.
Seděl poražen a díval se do prázdna. Konečně si z lahve nalil druhou skleničku vína a zvedl ji jako k přípitku na obdivuhodné a uznané vítězství neviditelných exponentů THL kolem něj, kteří v rozhodujícím okamžiku zasáhli a zbavili ho součástek, které nutně potřeboval, aby mohl opustit sluneční soustavu se svým velkým Omphalem.
Teď už nezáleželo na tom, zda se mu podaří kontaktovat Doskera na palubě. Bez komponentů by byl let šílenstvím.
Freya se vrátila, usedla naproti němu a usmála se. "Všechno v pořádku?"
"Stopli nás," odvětil tupě, "je to v háji." Prozatím, pomyslel si, ale ještě není dohráno.
Když se napil jemného, drahého, skvělého a naprosto extravagantního vína, rozbušilo se mu srdce – víno prozatímní drtivé porážky.

Na televizní obrazovce se objevil Omar Jones, prezident Nové země, nejvyšší státní úředník ve velké modulární kolonii na Velrybí tlamě. Objevil se a žoviálně řekl: "Zdravím vás, lidičky tam u nás doma, všechny namačkané v těch maličkých krabičkách, kde musíte žít. Zdravím vás a přeji vám štěstí."
Jeho důvěrně známá kulatá a přátelská tvář zazářila teplým úsměvem.
"Zrovna jsme si říkali, lidičky, kdy se tam na všechno vykašlete a přidáte se k nám na Nové zemi, co vy na to?"
Přiložil si dlaně k uším. Zrovna jako by to byla oboustranná transmise, pomyslel si Rachmael. Ale byla to jen iluze. Videokazeta nahraná přes von Einemův Telpor ve Schweinfortu v Nové sjednoceném Německu a vysílaná hodnými úředníky OSN přes síť televizních satelitů do TV přijímačů celého světa.
Rachmael nahlas odpověděl: "Mě omluvte, pane prezidente Omare Jonesi z Nové země u Velrybí tlamy." Já vás navštívím, pomyslel si, ale svou vlastní cestou. Nikoli von Einemovým Telporem pět postkredů za cestu, odlet z jednoho ze středisek propustí Trails of Hoffman... takže mi to bude chvilku trvat. Řekl bych, že až tam doletím, prezident Jones už nebude mezi živými.
I když po porážce v Liščí noře–
Oni, opozice, ho tak připravili o zdroj podpory, o Lies Incorporated. Seděl proti jejich zpravodaji, hezké černovlasé Freye Holmové, popíjel s ní archivní víno, společně se smáli a žertovali. Ale když přišlo na to, aby přemístil životně důležité konponenty od Lies Incorporated o pět centimentrů do vlastní kapsy...
Videofon v miniaturní ložnicové kabince jeho apartmá řekl Pwannnnnnk a oznámil tak, že s ním někdo chce mluvit.
Vypnul veselou tvář prezidenta Omara, přešel k videofonu a zvedl sluchátko.
Na šedém podměrečném monitoru se objevila tvář Matson Glazer-Hollidaye. "Pane Applebaume," řekl Matson.
"Co budeme dělat?" zeptal se Rachmael a cítil tíži porážky. "Vsadím se, že ti lidé sledují i tenhle-"
"Přirozené. Registrujeme napíchnutí na téhle videolince." Matson přikývl, ale nezdálo se, že by ho to nějak znepokojovalo. "Víme, že tenhle hovor nejen sledují, ale dokonce ho i nahrávají, a to na audio i na video. Má zpráva pro vás je však krátká a to oni jistě uvítají. Kontaktujte hlavní okruh vaší místní veřejné knihovny Xerox-spool."
"A dál?" zeptal se Rachmael.
"Hledejte," Matson Glazer-Holliday opatrně volil slova. "Pusťte se do zkoumání prapůvodního objevu Velrybí tlamy prvními bezpilotními sondami, které před mnoha lety přiletěly ze sluneční soustavy k Fomalhautu. Stalo se to ještě ve dvacátém století."
"Ale proč-" řekl Rachmael.
"Budeme v kontaktu," dodal Matson rychle. "Sbohem a mějte se," změřil si Rachmaela, "a nenechte se ovlivnit tím malým incidentem v restauraci. Ujišťuji vás, že je to běžná rutina." Posměšně zasalutoval a pak se jeho obraz na malé černobílé obrazovce – Vidfone Corporation z Wes-Demu obstarávala minimální servis a jako podniku veřejných služeb s licencí OSN jí to procházelo – rozplynul.
Udivený Rachmael zavěsil audiosluchátko.
Nahrávky původních bezpilotních sond pořízené ve fomalhautské soustavě před mnoha lety byly veřejně přístupné,

jakou tedy mohly mít informační hodnotu? Přece se však napojil na místní větev new newyorské Xerox-spool veřejné knihovny.
"Pošlete do mého apartmá veškerý dostupný materiál o prvním průzkumu fomalhautské soustavy," objednal si. Ten tehdy nasnímaly nyní již zastaralé přístroje, které vyvinul George Hoffman, ony objevily obyvatelnou planetu Velrybí tlama.
Brzy se ve dveřích zjevil roboběžec s náručí plnou rozličných cívek. Rachmael si sedl před svůj skaner a vsunul do něj první cívku s názvem Obecné shrnutí zpráv fomalhautských bezpilotních mezihvězdných sond, zkrácená verze, vypracovanou jakýmsi G. S. Purdym.
Dvě hodiny si cívku převíjel. Ukazovala, jak se slunce jeví stále blíž a blíž, pak planety, jedna po druhé, byly horkým zklamáním, až se v obraze objevila devátá a hned bylo jasné–
Žádné holé skály a divoká pohoří. Žádná antiseptická pustina bez kousku vzduchu a bakterií, s metanem v plynném či krystalickém stavu – podle vzdálenosti od slunce. Náhle spatřil rozvlněný modrozelený koberec, který způsobil, že doktor von Einem vystoupil se svým Telporem a narýsoval rovnou čáru mezi tímto světem a Terrou. Tahle krajina plná zrání obchodně zaujala Trails of Hoffman – a napsala tak mene tekel pro Applebaum Enterprise.
Poslední videozáznamy byly staré patnáct let. Pak již přímý kontakt pomocí teleportačního zařízení odsunul podobné stroje do šrotu. A tak byly původní bezpilotní sondy kroužící kolem Fomalhautu-Cože?
Podle autora Purdyho byly ponechány osudu. Jejich baterie se dálkovým příkazem vypnuly, ale ony podle všeho nadále kroužily kolem slunce na orbitě kolem Velrybí tlamy. Zůstaly tam.
A jejich baterie celá ta léta jen přijímaly energii a nic nevydávaly. Byl to pokročilý typ III na bázi tekutého helia.
Bylo to to, co Matson chtěl, aby věděl?
Vrátil se k dotyčné cívce a projížděl si ji tak dlouho, až nakonec nalezl potřebné údaje. Nejsložitější videosonda patřila Vidfone Corporation z Wes-Demu. Oni budou vědět, zda Princ Albert pořád ještě krouží na orbitě kolem Fomalhautu.
Vyrazil k videofonu, ale pak se zastavil. Koneckonců měl napíchnutou linku. Takže odešel ze své buňky, odešel i z celé obří budovy a nastoupil na pásník a jel, dokud nespatřil veřejnou budku.
Odsud zavolal do Vidfone Corporation, do jejich hlavního stanu v Detroitu, kde bylo otevřeno dvacet čtyři hodin denně.
"Prosil bych archív," požádal roboústřednu.
Okamžitě se objevil člověk, scvrklý, avšak výkonně vyhlížející úředník v šedém saku, který vypadal jako účetní.
"Ano?"
"Chtěl bych se zeptat," začal Rachmael, "na Prince Alberta, sondu vypuštěnou na oběžnou dráhu kolem Fomalhautu před sedmnácti lety. Rád bych věděl, zda je dosud na oběžné dráze a zda by ji bylo možno opět aktivovat, aby-"
Signál se přerušil. Na druhém konci ve Vidfone Corporation úředník zavěsil. Čekal. Na drátě se nehlásila ústředna Vidfonu ani normální místní robot.
Ať se propadnu, pomyslel si a otřesený opustil telefonní budku.
Jel dál na pásníku, až konečně narazil na druhou veřejnou telefonní budku.
Vstoupil a tentokrát vyťukal satelit Matsona Glazer-Hollidaye. Majitel Lies Incorporated se okamžitě objevil na obrazovce.
Rachmael opatrně volil slova. "Promiňte, že vás vyrušuji. Ale projížděl jsem si infocívky původních bezpilotních sond fomalhautského systému."
"A našel jste něco?"
"Ptal jsem se ve Vidfone Corporation z Wes-Demu," řekl Rachmael, "zda je Princ Albert-"
"A oni?"
"Okamžitě zavěsili."
"Je tam," přitakal Matson. "Krouží na orbitě."
"A vysílá signály?"
"Už dobrých patnáct let ne. V hyperprostoru trvá signálům týden, než překonají propast dvaceti čtyř světelných let do sluneční soustavy. Je to o dost kratší než doba, kterou by na let do fomalhautské soustavy potřeboval Omphalos."
"Existuje nějaký způsob, jak ten satelit znovu uvést do chodu?"
"Vidfone Corp se s ním může kontaktovat přímo přes Telpor," řekl Matson. "Pokud se jim bude chtít."
"A bude?"
Po pauze se Matson zeptal: "A nezavěsili vám zrovna před chvílí?"
Rachmael o tom zapřemítal a pak řekl: "Dokázal by dát satelitu impuls někdo jiný?"
"Ne. Jen Vidfone Corp zná kód, na který bude reagovat."
"A to jste chtěl, abych zjistil?" zeptal se Rachmael.
Matson Glazer-Holliday na to s úsměvem řekl: "Sbohem, pane ben Applebaume. A mnoho štěstí při dalším pátrání."
Pak zavěsil a Rachmael opět hleděl na prázdný monitor.
Ve své usedlosti se Matson otočil od videoaparátu k Freye Holmové, která seděla se zkříženýma nohama na pohovce, oblečená do supermoderní průsvitné namodralé blůzy se vzorem pavučiny a do úzkých kalhot. "Zjistil to," usmál se Matson. "Zrovna teď. To o PA satelitu." Začal zachmuřeně chodit sem a tam. "Nu dobrá," rozhodl se. "Za šest hodin vyšleme na Velrybí tlamu našeho zpravodaje pod krycím jménem Bergen Phillips. Půjde z THL propusti v Paříži. Jakmile tam bude, pošle nám zpátky Telporem kódovanou zprávu popisující tamní poměry. Jenže do té doby zřejmě už lidé z THL ‚Bergena Phillipse' seberou, a technikami, které jsou v téhle branži dobře známé, se od veterána z Lies Incorporated všechno dovědí, aby vzápětí vyslali falešnou kódovanou zprávu, v níž Matsona ujistí, že je vše v pořádku. A on se po příjmu té zprávy nikdy nedoví, zda ji vyslal ‚Bergen Phillips' nebo THL. Ačkoli-"

Freya to taky věděla. "Kdyby tak ten zpravodaj, hned jak přejde, dokázal vyslat aktivační kód pro P. A. satelit. Ten by začal okamžitě znovu vysílat data do sluneční soustavy."
"Pokud," namítl Matson, "pokud je po patnácti letech ještě provozuschopný. A pokud Vidfone Corp neodvolají příkaz ve chvíli, kdy začne vysílat." Přesto mohl napíchnout linky Vidfone Corp a zachytit alespoň ta skrovná vstupní data. Tak by se před ukončením vysílání dostal k panoramatickému záběru na Velrybí tlamu – a pak už bude jedno, jestli se satelit znovu odmlčí.
Což bylo pravděpodobné, jelikož firmu Vidfone Corp ovládalo THL.
"Jen jeden dobrý záběr," řekl Matson. "A budeme to vědět."
"Vědět co?"
Natáhla se, aby postavila sklenku na blízký starožitný pojízdný kávový stolek se skleněnou deskou.
"To ti povím, drahoušku, až ten záběr uvidím," řekl Matson. Šel ke klávesnici komputeru a odeslal už připravenou žádost, aby toho polního zpravodaje, který měl přejít na Velrybí tlamu, přivedli k němu na satelit. Tyhle instrukce se musely dát ústně, nikoli po drátech, to by je mohl rovnou vytrubovat do éteru.
Ve skutečnosti už asi příliš často komunikoval s Rachmaelem. Jenže – v téhle profesi člověk musel riskovat. A mohl si domyslet, že Rachmael mu volal z veřejné budky. Ten člověk, i když to byl jen amatér, byl alespoň opatrný. A v těchto časech nebyla taková opatrnost paranoidní, byla praktická.

Na barevné trojrozměrné televizní obrazovce s čichovou stopou řekla kulatá a živoiální tvář prezidenta Nové země, Omara Jonese: "Vy, lidičky na staré dobré přecpané Teře" – a za ním běžel záběr na kilometry stepi připomínající park – "nás nikdy nepřestanete udivovat. Slyšeli jsme, že k nám chcete hyperprostorem vyslat loď, která má přiletět v... kdy to jen bude..." Předstíral, že přemýšlí.
Před televizí (ještě ne úplně splacenou) řekl Jack McElhatten, těžce pracující, prostý a dobrosrdečný chlapík, své ženě: "Ježíši Kriste, podívej se na tu širou zem." Připomínalo mu to sladké, nevinné dětství, které uplynulo před lety a teď bylo pryč, Oregonskou stezku ve Wyomingu na západ od Cheyenne. A přání, touha, v něm rostly. "Měli bychom emigrovat," obrátil se na Ruth. "Dlužíme to našim dětem. Měli by vyrůstat v-"
"Ššš," řekla Ruth.
Na obrazovce zrovna prezident Omar Jones říkal: "Potrvá to kolem osmnácti let, lidičky, než sem ta raketa dorazí a přistane tady. Rozhodli jsme se tu, že její přílet, 24. listopad 2032, oslavíme jako Den Bludného Holanďana. Den, kdy k nám ta loď přiletí." Zasmál se do dlaní. "To mi bude, hmm, devadesát čtyři, a bojím se, že už se Dne Bludného Holanďana asi nezúčastním. Ale snad nastupující generace, a možná někteří mladší z vás-"
"Slyšíš to?" obrátil se McElhatten nevěřícně na ženu. "Nějakej cvok tam poletí starým způsobem. Osmnáct let v otevřeném kosmu! A nám by stačilo-"
"BUĎ ZTICHA," křikla Ruth vztekle, protože se snažila poslouchat.
„-tu budou, aby uvítali pana Applebauma," prezident Jones mluvil s předstíranou vážností. "Prapory, lidové transparenty... mezitím se naše populace rozroste, řekněme tak na miliardu, ale pořád tu bude dost místa. Víte, klidně si poradíme se dvěma miliardami a další budou mít pořád kam složit hlavu. Tak přijďte a připojte se k nám, přejděte, lidičky, abyste mohli být při tom a oslavit Den Bludného Holanďana."
Zamával a Jacku McElhattenovi se zdálo, že ten muž z Velrybí tlamy mává přímo jemu. Dál v něm rostla touha. Pohraničí, pomyslel si. Jejich sousedé v těsné sevřené buňce, s nimiž sdílejí koupelnu... spíše až do minulého měsíce sdíleli, protože tehdy Pattersonovi emigrovali na Velrybí tlamu. Videodopisy od Jeroma Pattersona, bože, ty přímo opěvovaly podmínky na druhé straně. Jestli se v infokancelářích něco podceňuje – psalo se v nich – pak je to krása usadit se na druhé straně. Krása – a příležitost.
"Potřebujeme chlapy," zdůrazňoval Omar Jones. "Správné silné chlapy, co se neštítí žádné práce. Seš takovej chlap? Schopnej a ochotnej, chlap, co se nezdráhá zvednout a jít, bylo ti už osmnáct? Chceš začít novej život, používat hlavu i ruce, schopnosti, co ti Pánbůh dal? Přemýšlej o tom. Co děláš s těma rukama a s těma schopnostma právě teď?"
Dělám výstupní kontrolu kvality na autotovární lince, pomyslel si McElhatten s hořkostí. Práci, jakou by líp zvládl holub. A holub, který ji opravdu zvládal lépe, kontroloval jeho práci.
"Dovedeš si to představit?" říkal ženě. "Makat na místě, kde má na rozměrové vady holub lepší oko než ty?" A přesně tohle byla jeho situace. Vyřazoval díly, které byly špatně vyrobené, a když se spletl a nechal zmetek projet, holub si chyby všiml a klovl do knoflíku, který vadný díl vyhodil z pohyblivého pásu. Jak muži z Krino Associates odcházeli z práce a emigrovali, byli jeden po druhém nahrazováni holuby.
V práci se ještě držel už jen díky tomu, že místní odbory byly dost silné, aby si vynutily slib nepropouštění všech zaměstnanců s dostatečným počtem služebních let. Ale kdyby s tím praštil a odešel–
"Tak na mé místo nastoupí holub," řekl Ruth. "Ale jen ať si klidně nastoupí, my přejdeme na Velrybí tlamu a tam už nebudu muset soupeřit s žádným ptactvem." Soupeřit, pomyslel si, a prohrávat. Nabízet svým zaměstnavatelům horší služby. "A Krino to potěší," dodal rozladěně.
"Jen bych si přála," namítla Ruth, "abys měl v Nové zemi přislíbenou nějakou určitou práci. Chci říci, že mluví o ‚každé práci', ale ty přece neumíš "každou práci". Jakou práci bys-" zaváhala, "uměl dělat?" Vždyť už pro Krino Associated pracoval přes deset let.
"Budu farmařit."
Podívala se na něj.
"Dají nám dvacet akrů půdy. Koupíme si tu ovce, ty s černými čumáky. Suffolkské. Vezmeme s sebou přes pět samic a berana, vztyčíme ploty, postavíme si barák z prefabrikovaných dílů-" Věděl, že to zvládne. Koneckonců to popisovali – ne v neosobních reklamách – ale ve videodopisech vysílaných zpět, tady přehrávaných ve Vidfone Corporation a

vystavených na informační tabuli buňkového domu.
"Ale co když se nám tam nebude líbit?" zamumlala Ruth ustrašeně. "Nebudeme se už moci vrátit zpět. Chci říci, že je to zvláštní. Tyhle teleportační stroje... pracují jen jedním směrem."
"To ty extragalaktické mlhoviny," řekl trpělivě. "Recese hmoty ven. Vesmír exploduje a rozpíná se. Telpor vyšle tvé molekuly jako energetickou konfiguraci do tohoto proudu-"
"Tomu já nerozumím," mávla rukou Ruth, "ale četla jsem tohle," řekla a vytáhla z kabelky leták.
McElhatten si ho se svraštěným čelem prohlédl. "Blázni. To je jen šíření nenávisti, Ruth." Začal leták mačkat.
"Ale oni si neříkají nijak nenávistně. ‚Přátelé sjednocených lidí'. Je to skupinka zneklidněných, obětavých lidí, kteří se brání-"
"Já vím, čemu se brání," zavrčel McElhatten. Několik jich pracovalo v Krino Associates. "Říkají, že my pozemšťané bychom měli zůstat sedět uvnitř sluneční soustavy. Držet pohromadě. Poslouchej." Zmuchlal leták do kuličky. "Celá historie lidstva je jednou velkou migrací. Tahle na Velrybí tlamu je největší a přitom je dvacet čtyři světelných let dlouhá! Měli bychom na to být hrdí." Ale přirozeně se vždycky najde pár idiotů a bláznů, kteří chtějí zadržet běh dějin. Ano, tvořily se tu dějiny a on se toho chtěl zúčastnit. Napřed to byla Nová Anglie, pak Austrálie, Aljaška, a pak pokusy – a nezdary – na Luně, Marsu a Venuši, a nyní – úspěch. Konečně. Ale jestli bude čekat moc dlouho, zestárne a jiní vystěhovalci zaberou všechnu volnou půdu. Vláda Nové země mohla kdykoli odvolat nabídku pozemků, protože koneckonců každý den proudili přes noví a noví lidé. V agenturách Telporu bylo narváno.
"Mám jít přes napřed?" zeptal se Ruth. "A odtamtud ti poslat zprávu, jakmile budu mít půdu a budu připraven začít stavět? Přejdeš pak s dětmi?"
"Nerada bych se od tebe odloučila," namítla nervózně.
"Tak se rozhodni."
"Já myslím, že bychom měli jít spolu. Když už máme jít. Ale ty – dopisy. Jsou to jen impulzy na linkách energie."
"Zrovna tak jako telefon, videofon, telegraf nebo televizní zprávy. Už sto let."
"Kdyby se tak zpátky vracely opravdové dopisy."
"Máš zbytečný pověrčivý strach," řekl posměšně.
"Asi ano," přiznala Ruth. Nicméně tu ten strach byl. Hluboký a setrvalý strach z jednosměrné cesty, odkud není návratu, ledaže, pomyslela si, za osmnáct let, až k fomalhautské soustavě doletí ta loď.
Vzala si večerní noviny a pustila se do pročítání článků o oné lodi, o Omphalu. Všechny se nesly v ironickém duchu. Byla schopna uvézt pět set, ale tentokrát vezla jen jediného pasažéra: majitele lodi. A články tvrdily, že jeho motivem je útěk před věřiteli.
Jenže, pomyslela si, on se z Velrybí tlamy bude moci vrátit.
Záviděla tomu muži, aniž byla schopna pochopit proč. Rachmael ben Applebaum, jak říkaly noviny. Jestli teď s tebou přejdu přes, pomyslela si, vezme nás, jestli si řekneme–
Její manžel seděl tiše. "Jestli nepůjdeš, Ruth, tak půjdu sám. Nebudu den za dnem dřepět v kontrolní budce a cítit, jak mi na krk dýchá holub."
Vzdychla, vstala a šla se podívat do společné kuchyně, kterou sdíleli se sousedy zprava, se Shortovými, jestli ještě nezbylo něco z jejich měsíčního přídělu toho, čemu se na účtu říkalo sykaz. Syntetická kávová zrna.
Nezbylo. Nevrle se tedy spokojila s šálkem syntetického čaje. Mezitím Shortovi, kteří byli hluční, chodili sem a tam do kuchyně a z kuchyně. A v jejich obýváku zatím seděl manžel před televizí a jako okouzlené dítě s napjatou pozorností naslouchal nočním zprávám z Velrybí tlamy. Sledoval nový, příští svět.
Asi má nakonec pravdu, pomyslela si.
Ale cosi hlubokého a instinktivního v ní se stále vzpouzelo. Sama se divila, proč. Pak si znovu vzpomněla na Rachmaela ben Applebauma, který, jak říkaly noviny, se o tu dlouhou cestu pokusí bez vybavení pro hluboký spánek, jelikož se mu ho nepodařilo sehnat, jak všechen tisk zlomyslně konstatoval. Takový to byl mizerný operátor, prostě jen pobuda, co prchá před věřiteli. Chudák, pomyslela si. Sám a při vědomí celých osmnáct let. Copak mu nemohla společnost vyrábějící jednotky hlubokého spánku věnovat součástky, které potřeboval?
Z televize v obýváku se zatím ozývalo: "Pamatujete, vážení, tohle je stará matka Hubbartová z Terry, a tady Stařena, která žila ve střevíci; máte spoustu dětí, vážení, co s nimi budete dělat?"
Emigrovat, rozhodla se Ruth bez nadšení. Zřejmě.
A – brzy.

V.

Maličký létač Rachmaela ben Applebauma se rýsoval proti velikému trupu jeho jediného ekonomického aktiva, které se vylouplo ze tmy, a pak k němu přirazil. Ozvala se rána a vzápětí se zapojily automatické mechanismy. Průvlak se kvílivě otevřel, vnitřní zámky se zaklaply a pak povolily, když bylo v průchodu vakuum nahrazeno vzduchem. Na ovládacím pultu se rozsvítilo zelené světlo. Výborně.
Mohl bezpečně přestoupit z pronajatého létače na Omphala, který ve vzdálenosti .003 astronomické jednotky kroužil kolem Marsu.
Bez použití kyslíkové masky nebo skafandru prošel sérií průvlaků. Al Dosker už ho čekal, sledoval ho s napřaženou laserovou pistolí v ruce.
"Myslel jsem si, že, byste mohl být dublák od THL," řekl. "Ale EEG a EKG mašiny říkají, že nejste. " Napřáhl ruku a Rachmael mu s ní potřásl. "Takže se na tu cestu přece jen vydáte. I bez komponentů hlubokého spánku. A fakt si myslíte, že budete po osmnácti letech příčetný? Já bych nebyl." Jeho tmavá, ostře řezaná tvář byla plna soucitu.

"Nemůžete si s sebou vzít nějakou kost? Stačí jedna osoba navíc a jaký je to rozdíl, zvlášť když je to-"
"Napřed hádky," přerušil ho Rachmael, "a nakonec to skončí mrtvolou. Beru si s sebou velkou školoknihovnu na kazetách. Až doletím k Fomalhautu, budu mluvit starořecky, latinsky, rusky, italsky – budu číst alchymistické středověké texty a v originálu recitovat čínskou klasiku z šestého století." Usmál se, ale byl to prázdný, mrazivý úsměv. Doskera neoblafl, ten věděl, jaké to je, prodělat mezihvězdný let bez hlubokého spánku. Byl to právě on, kdo letěl tříletou pouť k Proximě. A na zpáteční cestě si po prodělaných zkušenostech vyžádal hluboký spánek.
"Položila mě skutečnost," pokračoval Rachmael, "že THL má přístup i k černému trhu. Dokázali vysušit zásoby ilegálních miniaturizovaných součástek." Jenže – šance byla promarněna v restauraci. Komponenty v ceně pěti tisíc postkredů měl na dosah. A – to bylo to.
"Abyste věděl," řekl Dosker pomalu, Jeden ze zkušených polních zpravodajů Lies Incorporated půjde přes Telpor jako obyčejný chlápek. Takže se možná Omphalu příští týden ozveme a ještě se budete moci vrátit. Můžeme vám ušetřit osmnáct let cesty tam a, pokud jste na to nezapomněl, osmnáct let cesty zpátky."
"Nejsem si jistý," řekl Rachmael, "jestli, pokud to dokážu, budu chtít ještě zpátky." Nijak se neobelhával. Po cestě na Fomalhaut mohl být fyzicky neschopen odstartovat zpět – ať už budou podmínky na Velrybí tlamě jakékoli, třeba tam zůstane, protože bude muset zůstat. Tělo má své meze. A duše zrovna tak.
Rozhodně teď bylo víc důvodů ke startu. Nejen podvrh se starým časovým pouzdrem, které nikdy nedorazilo do sluneční soustavy a které sdělovací prostředky soustavně opomíjely, ale také to, že Vidfone Corporation z Wes-Demu rázně odmítlo přímou a legální žádost Matsona Glazer-Hollidaye reaktivovat jejich satelit Princ Albert, kroužící kolem Fomalhautu. Ten fakt sám o sobě, uvědomil si Rachmael, by spořádaného občana pěkně vyděsil. Jenže–
Lidé nic nevěděli. Média o tom neinformovala.
Matson tedy alespoň propustil informaci do malé militantní antivystěhovalecké organizace zvané Přátelé sjednocených lidí. Většinou to byli staromódní, přestárlí a ustrašení lidé, jejichž nedůvěra k Telporu měla neurotické pozadí. Ale – tiskli letáky. A odmítnutí Vidfone Corp se okamžitě objevilo v jednom z jejich celozemských oběžníků.
Jenže kolik osob se k informaci dostalo, to Rachmael nevěděl. Jeho intuice mu však napovídala, že jich bylo pramálo. A emigrace pokračovala.
Jak řekl Matson, počet stop vedoucích k dravcovu doupěti neustále vzrůstal. A ven pořád nevedly žádné.
"Nu dobrá," vzdychl Dosker, "takže tímto oficiálně předávám Omphalos zpět do vašich rukou. Všechny systémy jsou prohlédnuty až do posledního šroubečku, takže se nemáte čeho obávat." Jeho černé oči zajiskřily. "Řeknu vám, ben Applebaume, během těch osmnácti let bez hlubokého spánku se můžete bavit zrovna tak jako já poslední týden." Sáhl na stůl a zvedl knihu vázanou v kůži. "Můžete si vést deník," řekl tiše.
"O čem?"
"O duševním rozkladu. Může to zajímat psychiatry." Nezdálo se, že by žertoval.
"Takže i vy mi radíte-"
"Letět bez vybavení hlubokého spánku, které by zpomalilo váš metabolismus, je strašlivá chyba. Takže váš deník možná nebude popisem rozkladu osobnosti člověka, možná už k němu došlo."
Rachmael beze slov sledoval, jak mrštný tmavý muž prochází průlezem a mizí z Omphala do malého pronajatého létače. Poklop se s třesknutím zavřel. Nad ním zablikalo červené světlo a pak byl sám, sám v obrovské pasažérské přepravní lodi. Bude tak sám ještě osmnáct let a snad, snad měl Dosker pravdu.
Jenže tu cestu pořád mínil podniknout.

Ve tři hodiny ráno byl Matson Glazer-Holliday probuzen jedním z personálu automatických služebníků.
"Vaše milosti, zpráva od pana Bergena Phillipse. Z Nové země. Byla právě přijata. A vy jste říkal-"
"Ano." Matson se posadil na posteli a odkryl tak Freyu, která spala dál. Popadl svůj župan a pantofle. "Sem s ní."
Zpráva, vytištěná typickým písmem Vidfone Corp, sdělovala:
KOUPIL JSEM SVŮJ PRVNÍ POMERANČOVNÍK. VYPADÁ TO NA DOBROU SKLIZEŇ.
PŘIJEĎ ZA NÁMI.
Freya se zavrtěla a napůl se posadila. Z nahého bledého ramene jí sklouzlo ramínko noční košile z pavučinkového hedvábí. "Co je?" zamumlala.
"První kódovaná zpráva od BP," odvětil Matson. Nepřítomně si složenou zprávou poklepával o koleno a přemýšlel. Vsedě se napřímila a sáhla po krabičce Beringových cigarill. "Tak co nám píše, Mate?"
"Je to zpráva verze šest," řekl Matson.
"Takže – věci se mají přesně tak, jak se říká ve zprávách." Teď už byla docela vzhůru, seděla, zapalovala si cigarillu a upřeně ho pozorovala.
"Ano. Jenže – psycháci od THL, co čekají na druhé straně, mohli polního zpravodaje sbalit, proprat mu mozek, všechno se dozvědět a pak poslat tohle. Takže to nic neznamená. Jenom vyslání jednoho z číslovaných kódů oznamujících, že podmínky na Velrybí tlamě se v jistém stupni liší od popisovaných, by za něco stálo. Protože tohle by psycháci z THL určitě nepodvrhli."
"Takže zase nevíš nic," konstatovala Freya.
"Snad se mu podařilo aktivovat satelit Princ Albert." Jeden týden. Není to dlouhá doba a s Omphalem se pak mohou spojit snadno. A jelikož jeho jediný pilot neleží v hlubokém spánku, bude informován.
Jenže pokud za týden–
"Pokud data ze satelitu nepřijdou," řekl Matson zamyšleně, "pořád to ještě nic neznamená. Protože pak Bergen odešle zprávu n, sdělení, že satelit již není provozuschopný. To oni udělají také, pokud ho dostali. Takže pořád nic!"
Začal rázovat po pokoji, vzal dívce na pomačkané posteli hořící cigarillu a divoce vdechoval kouř, až se rozžhavila a

popálila mu prsty. "Já žít osmnáct let nebudu," řekl. Takže se nikdy nedozvím pravdu o Velrybí tlamě, uvědomil si. Ta časová perioda znamenala příliš dlouhé čekání.
"Bude ti sedmdesát devět," namítla Freya prakticky. "Takže ještě budeš žít. Jako trotlák se spoustou umělých orgánů."
Jenže – já nejsem tak trpělivý, uvědomil si Matson. Novorozeně se za tu dobu promění v dospělého člověka!
Freya se zmocnila své cigarilly a trhla sebou, jak byla horká. "Nu, případně můžeš poslat přes-"
"Já sám se vydám přes," řekl Matson.
Hleděla na něj a za okamžik vydechla: "Bože. Dobrý bože."
"Nepůjdu sám. Mám přece ‚rodinu'. Do každé propusti Trails of Hoffman jedno komando-"
Měl jich dva tisíce. Spoustu válečných veteránů. Mohli přejít přes v ten samý okamžik jako on a spojit se na Velrybí tlamě. A ve svých "osobních" zavazadlech budou mít dost detekční, přenosové, sledovací a nahrávací techniky, aby tam mohli založit novou soukromou policejní kancelář.
"Ty zatím budeš velet tady na Teře," řekl Freye, "dokud se nevrátím." Což může být za šestatřicet let, pomyslel si kysele. To mi bude devadesát sedm let... ne, to by šlo, mechanismy pro hluboký spánek si můžeme opatřit na Velrybí tlamě, protože si je tehdy vzali přes. Byl to jeden z důvodů, proč jich byl tady na trhu takový nedostatek. Původně to bylo vymyšlené tak, že pokud se kolonizace nezdaří, udělají si tam prázdniny a zpátky do sluneční soustavy je v hlubokém spánku odvezou kosmické lodě... gigantické přepravníky sestavené na Velrybí tlamě z prefabrikovaných dílů, které projdou bránami von Einemova Telporu.
"Puč," řekla Freya. "Opravdu – státní převrat."
Udiveně na ni ohlédl.
"Cože? Bože, ne, to mě nikdy-"
"Jestli s sebou vezmeš dva tisíce našich špičkových zpravodajů," pokračovala, "Lies Incorporated tady přestane existovat, bude to jen stín. Ale tam na druhé straně – to bude příšerné. OSN nemá na Velrybí tlamě vůbec žádnou armádu, Matsone. Jsi si toho dobře vědom, alespoň bezděky. Kdo se ti dokáže postavit? Podívej, prezidentovi Omaru Jonesovi skončí volební období už za dva roky. Nechtěl bys do té doby počkat-"
"Na první zavolání z Velrybí tlamy," řekl Marson drsně, "dostane Omar Jones tolik jednotek OSN, že se nevejdou do všech telporových bran. Budou s sebou mít taktické zbraně, všechno až po cephalotropní střely." A ty nenáviděl a bál se jich.
"Jestli se z Velrybí tlamy ozve volání. Ale jak budeš na druhé straně, dokážeš si s tím poradit. Ty už si zajistíš, aby nebylo žádné takové poplašné volání odvysíláno. Copak jsme o tom celou tu dobu nemluvili? Copak jsi právě proto nepřejal Rachmaelovu myšlenku, že každé vysílání z druhé strany lze ovlivnit?"
Čekala, kouřila a pozorovala ho s intenzivní ženskou bdělostí.
Nakonec řekl přiškrceným hlasem: "Ano, dokázali bychom to. Snad tam mají ozbrojené psycháče z THL schopné poradit si s jedinci. Ale ne s dvěma tisíci trénovanými policisty. Během půl hodiny můžeme být u vesla – snad. Pokud tam bez našeho vědomí neposlal Horst Bertold vojáky." Jenže, zamyslel se, proč by to dělal? Všechno, čemu by – až dosud – museli čelit, se omezovalo na zmatené občany, vyděděnce, kteří chtěli práci, domov, nové kořeny... ve světě, který nemohli opustit.
"Měj na paměti ještě jedno," řekla Freya a opět si přetáhla neposlušné ramínko noční košile přes mírně pihovaté rameno. "Přijímací zařízení Telporu se musela speciálně montovat, každé tam převážela mezihvězdná hyperprostorová loď a trvalo to léta. OSN i Horsta Bertolda můžeš zastavit pouhým vyřazením těchto stanic z provozu – pokud budou mít podezření."
"A pokud sebou dost hnu."
"Však ty sebou hneš," řekla s klidem. "Vezmeš si s sebou nejlepší muže s celou výstrojí... ledaže-" Zmlkla a olízla si rty, jako by řešila čistě akademický problém.
"Ledaže co, ksakru?" vyletěl.
"Mohou tvé zpravodaje identifikovat, až půjdou přes. I tebe. Mohou se připravit. Úplně to vidím." Hravě se usmála. "Zaplatíš své postkredy, usměješ se na ty milé plešounky, techniky z Nově sjednoceného Německa, kteří ovládají Telpor, postavíš se tam a oni tvé tělo vystaví působení přepravního pole... budeš tam nevinně stát, zmizíš pryč, objevíš se o dvacet čtyři světelných let dál na Velrybí tlamě... a slízneš dávku z laseru, ještě než se stačíš plně materializovat. Těch patnáct minut, Mate, budeš úplně bezmocný, polohmotný, ani tady, ani tam. A všichni tví zpravodajové zrovna tak. I jejich výstroj."
Pohlédl na ni.
"Tak končí hubris," uzavřela.
"Co to je?"
"Řecké slovo pro pýchu. Pro pokus vyšvihnout se výš, než ti bohové dovolili. Možná, že bohové nechtějí, aby ses zmocnil vlády nad Velrybí tlamou, Mate, drahoušku. Možná, že bohové nechtějí, aby ses překonal."
"K čertu," zamručel, "dokud tam můžu přejít, tak-"
"Jistě. Proč nepřevzít kontrolu? Proč toho žoviálního a nanicovatého Omara Jonese neodstrčit na vedlejší kolej? Nakonec..." Zamáčkla cigarillu. "Stejně tam budeš muset zůstat, proč žít obyčejný život s obyčejnými hoi polloi? Tady jsi silný... jenže Horst Bertold a OSN s ekonomickou podporou Trails of Hoffman v zádech jsou silnější. A tam-"
Pokrčila rameny, jako by ji už unavovaly lidské aspirace nebo lidská marnivost. Tam to bude něco docela jiného. Nikdo si s ním neporadí, uvědomil si, pokud se k tomu přesunu rozhodne a provede ho jedním rychlým tahem, spolu s celým doprovodem a výzbrojí... a ironií osudu bude, že použijí von Einemovy oficiální propusti. Ušklíbl se. Fascinovalo ho, že THL osobně dohlédne na to, aby se i se svými veterány v pořádku dostal na Novou zemi.
"A až se tam v ruce 2032 ukáže Rachmael ben Applebaum," dodala Freya, "nemytý, zarostlý a cosi si pro sebe

schizoidně mumlající, se svou velkou a báječnou lodí Omphalos, najde tam peklo, přesně tak, jak předvídal... Jenže to budeš ty, kdo to peklo rozpoutá. Řekla bych, že to ho překvapí víc než jen trochu."
"Už o tom nebudu dál přemýšlet," odsekl dotčeně. "Jdu spát."
Sundal si župan a trepky a unaveně se uložil do postele. Cítil na sobě tíhu let, cítil se starý. Nebyl už na podobné dobrodružství trochu opotřebovaný? Nebyl ještě tak starý, aby se nedokázal vyškrábat na místo vedle Freyi Holmové. Ale příliš starý na to, co Freya navrhovala – co správně, snad dokonce telepaticky vyčetla z jeho podvědomí. Ano, byla to pravda.
Už ve chvíli, kdy mu Rachmael poprvé zavideofonoval, se mu ten nápad vylíhl kdesi v podvědomí. Počítal s ním od samého začátku.
A tohle byl důvod, proč pomáhal – či spíše pokoušel se pomáhat – morousovatému Rachmaelu ben Applebaumovi, kterého pronásledovaly věřitelské balóny.
Podle zpráv je na Velrybí tlamě takzvaná domobrana, pomyslel si, tři stovky dobrovolníků. Něco jako národní garda, která má zakročit v případě nepokojů. Tři stovky! A ani jeden profík se zkušenostmi. Je to panenská země, vysvětlovaly zprávy. Rajská zahrada, kde chybí had. Protože je tam naprostý dostatek všeho pro všechny. Tak k čemu by tam byla dobrá armáda? Co by tam kdo mohl komu závidět? Z jakého důvodu by se měl někdo pokoušet násilně převzít moc?
Já vám to povím, pomyslel si Glazer Matson-Holliday. Chudina je na téhle straně. Já a ti, kdo pro mě makají. Roky jsme odsouzeni k marnému boji a prohrám se skutečnými giganty, OSN a THL a–
Chudina překlene dvacet čtyři světelných let cesty do fomalhautské soustavy a přijde na devátou planetu.
Pane Applebaume, pomyslel si v duchu, když ležel na zádech a ze zvyku přivinul Freyu k sobě, budete notně překvapen, až se dostanete k Velrybí tlamě.
Škoda, že on sám – a to cítil s jistotou – se toho data nedožije.
Ale proč, to mu jeho málem psionická intuice neřekla.
Vedle něj Freya z polospánku zakňourala, přitiskla se k němu a uklidnila se.
On však bděl a hleděl do nicoty, ponořen do nové, tvrdé myšlenky. Nic takového nikdy dříve nezažil.

VI.
Výzkumný satelit Princ Albert vypustil první videosignál, více než deset let starý záznam pohledu na povrch pod ním. Součásti dlouho nepoužívaného miniaturizovaného systému selhaly, zapojily se záložní systémy a některé to rovněž nevydržely. Avšak signál, směřující k sluneční soustavě vzdálené dvacet čtyři světelných let, byl vyslán.
Na povrchu Fomalhautu IX zamrkalo oko. Vzápětí se od něj oddělila střela země-vzduch a za okamžik tak krátký, že by ho změřily jen nejlepší detekční přístroje, dosáhla cíle. Tím byl rozvrzaný výzkumný satelit tvaru mrkve, až dosud nefunkční; tiše existoval a nepředstavoval žádné nebezpečí. Až dosud.
Hlavice střely explodovala. A Princ Albert přestal existovat, tiše, protože v téhle výšce už nebyla atmosféra, aby se zde rozlehl zvuk.
Ve stejném čase se do silného vysílače na povrchu vsunula páska vysoké rychlosti. Signál, zesílený řadou chlazených, vysoce kvalitních usměrňovačů, dosáhl přenosové úrovně a byl vypuštěn. Zvláštní bylo, že měl stejnou frekvenci jako signál právě vyslaný nyní již neexistujícím satelitem.
Signály vypuštěné ze dvou různých zdrojů se smísily v nesmyslnou kakofonii praskotu. Technici obsluhující pozemní vysílač se spokojeně vrátili k normálnějším vlnovým délkám – a úkolům.
Záměrně přerušený signál se hnal vesmírem ke sluneční soustavě, k planetě, kde, až bude přijat, vyjde jen jako nesmyslné vytí a skřípění.
A satelit, redukovaný hlavicí rakety na molekulární úroveň, už žádné další signály vyslat nemohl. Jeho životnost skončila.
Ta událost, vysíláním satelitu počínaje a ukončením signálu daleko silnějšího pozemního vysílače konče – včetně letu a zničení řízené střely i s jejím drahocenným a neopakovatelným cílem – netrvala ani pět minut.
Co se týče toho cíle, jisté kruhy se na formálním setkání již dávno dohodly, že bude v případě potřeby obětován.
Ta potřeba nastala.
A satelit se poslušně odebral do neexistence.
Na raketové odpalovací rampě mezitím voják v helmě líně instaloval do sila další řízenou střelu země-vzduch, připevnil k ní katodový i anodový konec kabelu, ujistil se, že je aktivovací klávesnice uzamčena – stejným klíčem, jaký obdržel k jejímu oficiálnímu otevření – a pak se i on vrátil ke svým běžným povinnostem.
Uplynulý čas: celkem kolem šesti minut.
A planeta Fomalhaut IX se točila dál.

Freyu Holmovou, která v hlubokém zamyšlení seděla usazena v pohodlném koženém a čalouněném křesle luxusního taxilétače, překvapil náhlý mechanický hlas řečového obvodu stroje.
"Pane nebo paní, prosím za prominutí, ale porucha mé metabaterie mne nutí bez meškání přistát k opravě. Prosím, vyslovte s tím svůj ústní souhlas, jinak se brzy zřítíme."
Podívala se dolů a spatřila vysoké věže New New Yorku, prsten města kolem vnitřního "Kremlu", starého New Yorku.
Sakra, přijdu pozdě do práce, pomyslela si. Jenže létač měl pravdu, pokud opravdu vynechávala metabaterie, jediný zdroj energie, bylo nutné slétnout z oblohy na povrch opravní stanice. Dlouhý bezmocný klouzavý let by znamenal při srážce s jednou z vysokých obchodních budov tam dole smrt.
"Ano," souhlasila rezignovaně a zavrčela. A dneska byl ten den.

"Děkuji, pane nebo paní." Létač se snášel s klesajícím výkonem ve spirále dolů, až konečně sice dosti tvrdě, avšak bez nebezpečí přistál na jedné z nekonečného počtu městských servisních stanic.
Za okamžik se kolem zaparkovaného stroje zahemžili uniformovaní pracovníci stanice, hledající – jak jí jeden zdvořile vysvětlil – zkrat, který vybil metabaterii, jež podle nich měla normálně vystačit ještě na dvacet let.
Otevřely se dveře, dovnitř nahlédl pracovník obsluhy a řekl:
"Mohu se prosím podívat pod pasažérský ovládací pult? Jsou tam dráty a tyhle obvody dostávají hodně zabrat – mohla se tam prodřít izolace."
Ten muž, byl to černoch, jí připadal příjemný a rázný, a tak si bez váhání přesedla na druhou stranu kabiny.
Černošský opravář vlezl dovnitř a zabouchl za sebou dveře. "Měsíc a kráva," řekl. Bylo to současné a velmi často měněné identifikační heslo členů policejní organizace Lies Incorporated.
Freya překvapeně zamumlala: "Jack Hornet," a pak pokračovala: "Co jsi zač? Nikdy dřív jsem tě neviděla." Nepřipadal jí jako polní zpravodaj.
"Mezihvězdný pilot. Jmenuji se Al Dosker. Tebe znám, ty jsi Freya Holmová." Už se neusmíval. Byl tichý, vážný a jak seděl vedle ní, probíral se prsty ve vedení pod pasažérským ovládacím pultem. Pak zpěvně řekl: "Nemám moc času na řečnění, Freyo. Takových pět minut. Vím, kde je zkrat, schválně jsem pro tebe poslal právě tohle taxi. Rozumíš?"
"Rozumím," přikývla a kousla se do falešného zubu. Zub se rozpadl a Freya ucítila na jazyku hořkost vnější slupky plastikové pilulky. Pouzdro s kyselinou sírovou, dost na to, aby se mohla zabít, pokud bude tento muž patřit k protivníkům. Sáhla na zápěstí a natočila si hodinky – a zároveň tak aktivovala pomalou homeostatickou střelu se špičkou otrávenou kyanidem, která se ovládala pomocí hodinkových tlačítek. Mohla s ní toho muže sejmout a právě tak oddělat i sebe, kdyby se objevili další a ústní jed selhal. Zatím však seděla vzpřímená a vyčkávala.
"Jsi Matsonovou milenkou," řekl černoch, "tohle vím a vím taky, že k němu máš přístup v každé denní i noční době. Proto jsem za tebou přišel. Dnes v šest hodin večer new newyorského času přijde Matson Glazer-Holliday k propusti Trails of Hoffman, ponese dva těžké kufry a bude se dožadovat povolení k emigraci. Zaplatí svých šest postkredů, nebo možná sedm, pokud budou mít zavazadla nadváhu, a pak ho teleportují na Velrybí tlamu. Ve stejné době v každé z pozemských telporových propustí učiní jeho dva tisíce nejtvrdších zpravodajských veteránů totéž."
Neříkala nic a hleděla přímo před sebe. Magnetofon v kabelce nahrával každé slovo, ale jen nebesa věděla, proč.
Černoch pokračoval. "Na druhé straně shromáždí veterány, sestaví zbraně a výstroj z komponentů, které pronesou v taškách jako ‚předměty osobní spotřeby', a pak se pokusí o převrat. Zastaví emigraci, vyřadí z provozu telporové jednotky a svrhnou prezidenta Omara Jonese-"
"Ano?" zeptala se. "Když to vím, proč mi to povídáš?"
"Protože já půjdu o dvě hodiny dřív za Horstem Bertoldem," dokončil Dosker. "To je myslím ve čtyři odpoledne." Hlas měl ledový a drsný. "Jsem zaměstnancem Lies Incorporated, ale do téhle mocenské hry s organizací nepůjdu. Na Teře si Matson HG stojí právě tak, jak by si měl stát, třetí v řadě ke korytu. Na Velrybí tlamě-"
"A co přesně chceš ode mě, abych od nynějška do čtyř odpoledne dělala?" zeptala se Freya. "Sedm hodin."
"Informuj Matsona, že až on a jeho dva tisíce polních zpravodajů přijdou k výpustím THL, nečeká je teleportace, ale vězení a nepochybně bezbolestná smrt. Po německém způsobu."
"Tak tohle tedy chceš?" zeptala se. "Matson mrtev a oni, ti-" zagestikulovala a hrábla prsty do vzduchu. "Bertold a Ferry a von Einem budou řídit spojenou pozemsko-fomalhautskou politiku i ekonomii, aniž by jim někdo-"
"Nechci, aby to zkoušel."
"Poslouchej," řekla Freya sarkasticky. "Převrat, který Matson plánuje provést na Velrybí tlamě, je založen na předpokladu, že tam existuje armáda o třech stovkách neschopných dobrovolníků. Nemyslím, že by sis musel dělat starosti. Problém je v tom, že Matson skutečně věří lžím, které vidí v televizi. V podstatě je neuvěřitelně primitivní a naivní. Copak ty si myslíš, že je tam na druhé straně Zaslíbená země s nepatrnou armádou dobrovolníků, která jen čeká na někoho, až přijde se skutečnou silou vybavenou moderní zbrojní technologií, jakou má Mat, aby sklidil ovoce? Kdyby tomu tak bylo, copak vážně věříš, že by to Bertold a Ferry už neudělali?"
Zmatený Dosker si ji váhavě změřil. "Já myslím," pokračovala, "že Mat dělá chybu. Ne proto, že je to nemorální, ale proto, že jakmile se svými dvěma tisíci veterány přejde přes, ocitne se tváří v tvář-" Odmlčela se. "Nevím. Ale žádný státní převrat se mu nezdaří. Ať už šéfuje Nové zemi kdokoli, s Matem si poradí. To je to, co mě děsí. Jistě, ráda bych ho zastavila, ráda bych mu řekla, že jeden z jeho špičkových zaměstnanců, který je zasvěcen do všech podrobností převratu, bude ve čtyři odpoledne informovat oficiální místa. Udělala bych vše, co je v mé moci, Doskere, abych mu z hlavy vyhnala ten nápad, vysvětlila mu, že se idiotsky žene přímo do bezvýchodné pasti. Mé a tvé důvody snad-"
"Co myslíš, že tam na druhé straně je, Freyo?" zeptal se Dosker.
"Smrt."
"Pro – všechny?" Hleděl na ni. "Čtyřicet milionů? Proč?"
"Dny Gilberta, Sullivana a Jeroma Kerna jsou pryč," opáčila smutně. "Jsme na planetě sedmi miliard. Velrybí tlama by to zvládla, jenže pomalu. Existuje efektivnější způsob a všichni v klíčových pozicích OSN, Horstem Bertoldem počínaje, ten způsob znají."
"Ne," řekl Dosker a jeho tvář nabrala ošklivý popelavý odstín. "To skončilo v devatenáctistém čtyřicátém pátém."
"Jsi si tím jist? Chceš ty emigrovat?"
Byl zticha. Pak náhle, k jejímu údivu, řekl: "Ano."
"Cože? Proč?"
"Budu emigrovat," pokračoval Dosker. "Dnes večer v šest new newyorského času. S laserovou pistolí v levičce. A nakopu je do kulí. Jestli dělají tohle, chci jim to spočítat. Nemůžu se dočkat!"
"Nic takového nedokážeš. Jakmile se objevíš-"

"S holýma rukama. Dostanu jednoho z nich. Každý z nás to tak udělá."
"Začni tady. Začni Horstem Bertoldem."
Mlčky na ni hleděl.
"Máme zbrojní technologie," začala a pak se odmlčela, když dveře létače otevřel další – usměvavý – technik.
"Našel's zkrat, Ale?" zeptal se.
"Jo," řekl Al Dosker. Chvíli předstíraně tápal pod pultem, tvář měl skrytou. "Už by to mělo být v rychtiku. Stačí dobít metabaterii, vrátit ji zpátky a létač může odstartovat."
Druhý technik spokojeně odešel. Freya a Al Dosker se znovu ocitli nakrátko sami, dveře létače zůstaly otevřené.
"Třeba – třeba se mýlíš," namítl Dosker.
"Musí to být tak nějak," odvětila Freya. "Nemůže tam být tři sta halabala vybraných dobrovolníků tvořících armádu, protože Ferry a Bertold nebo alespoň jeden z nich by tam vkročil, a to je fakt, kterým si můžeme být jisti. Vždyť víme, jací jsou. Prostě není možné, Doskere, aby bylo na Velrybí tlamě mocenské vakuum."
"Vše připraveno ke startu, slečno," zavolal jeden z techniků.
Hlasový okruh létače prohlásil: "Cítím se miliónkrát lépe a jsem nyní připraven pokračovat k vašemu původnímu cíli, pane nebo paní, jakmile nadbytečná osoba opustí prostor kabiny."
Rozechvělý Dosker řekl: "Já – nevím, co mám dělat."
"Nechoď za Ferrym ani za Bertoldem. Začněme od toho."
Přikývl. Evidentně ho přesvědčila. Tahle kapitola byla uzavřena.
"Mat bude od šesté hodiny večerní potřebovat veškerou dosažitelnou pomoc," řekla. "Od toho okamžiku se jeho polní zpravodajové začnou objevovat na Velrybí tlamě. Proč taky nejdeš, Doskere? I když jsi pilot a ne zpravodaj. Snad bys mu mohl pomoci."
Létač podrážděně zavrčel motorem. "Prosím, pane nebo paní, abyste požádali-"
"Ty se teleportuješ?" zeptal se Dosker. "S nimi?"
"Já jdu podle časového rozvrhu už v pět," odvětila Freya. "Musím pro Mata a pro sebe pronajmout obytné prostory. Budu – pamatuj si to, abys nás mohl najít – paní Silvia Trentová. A Mat bude Stuart Trent. Okay?"
"Okay," zamumlal Dosker, vysedl a zabouchl za sebou dveře.
Létač začal okamžitě stoupat.
Freya se uvolnila. Vyplivla kapsli s kyselinou sírovou a hodila ji do drtiče odpadků, pak zrušila nastavení "hodinek".
Bůh věděl, že to, co řekla Doskerovi, byla pravda. Věděla to – věděla a nemohla udělat nic, aby to Matovi rozmluvila.
Na druhé straně budou čekat profesionálové a i když nebudou předvídat pokus o převrat, i když nedojde k žádnému úniku informací a nepostřehnou žádné spojení mezi dvěma tisíci muži rozstrkanými všude po Teře, kteří se náhle objeví u každé telporové výpusti... i tak věděla, že si budou umět s Matem poradit. Nebyl zas tak velký a oni si s ním poradí.
Ale on tomu nevěřil. Protože Mat viděl možnost moci, to byl hák, který mu vězel hluboko v boku a rána zalitá krví touhy. Co kdyby to byla pravda, co kdyby tam opravdu existovala jen armáda o síle tři sta mužů. Co kdyby. Ta naděje a možnost ho rozněcovaly.
A děti schované pod peřinou, pomyslela si, zatímco létač mířil k new newyorským kancelářím Lies Incorporated, se snadno najdou.
Jen si věř, Mate, jen si věř.

VII.
Rozkošné a neobyčejně prsaté mladé recepční Matson Glazer-Holliday řekl: "Jmenuji se Stuart Trent. Má žena se teleportovala dnes už dříve, takže bych rád skočil po drátě za ní. Vím, že už se chystáte zavírat."
Pátravě na něj pohlédla. Stál před ní plešatý muž s prominentskými lícními kostmi pod tmavýma, téměř bolestnýma očima. "Jste si jist, pane Trente, že si přejete-"
"Má žena," zopakoval chraplavě, "už je přes, odešla v pět," dodal. "Mám dvě zavazadla. Olovák je přinese." A do kanceláře Trails of Hoffman vkráčel robotský mechanismus; nesl dva napěchované kufry z pravé hověziny.
Neobyčejně vnadná recepční prohlásila: "Vyplňte, prosím, tyto formuláře, pane Trente. Já se ujistím u telporových techniků, že jsou připraveni přijmout ještě jednoho, protože, jak jste sám řekl, právě zavíráme." Vstup byl už opravdu zamčen.
Ponořil se do formulářů a cítil jen chladný, prázdný, nesmyslný – strach. Bože, to byl strach! Nyní, už příliš pozdě, když se Freya teleportovala přes na Velrybí tlamu, cítil, jak jeho autonomní nervový systém vylučuje hormony zuřivé paniky; toužil vycouvat.
Přesto však nějak dokázal formuláře vyplnit. Protože výše než autonomní nervový systém byl přední mozkový lalok, vědomý si toho, že jakmile přešla Freya, bylo rozhodnuto.
Ve skutečnosti to byl pravý důvod, proč ji poslal napřed. Znal svou vlastní nerozhodnost. Ona byla jeho rozhodnutím, to, že ji poslal první, donutilo provést přechod i jeho. A to je v životě hlavní, pomyslel si, najít nějaký způsob, jak překonat sama sebe... my sami jsme svými nejhoršími nepřáteli.
"Očkování, pane Trente." Objevila se zdravotní sestra od THL s injekcemi. "Sundal byste si laskavě svrchní oděv?"
Sestra ukázala na malou hygienickou místnůstku. Vstoupil tam a začal se svlékat.
Pak dostal injekce. Paže ho bolely a přemítal, zda už ho oni dostali. Přimíchali něco do očkovací látky?
Vzápětí se objevili dva starší němečtí technici, oba plešatí jako koleno – jako on sám – s nasazenými ochrannými brýlemi operátorů Telporu. Když se do pole hledělo příliš dlouho, došlo k trvalému poškození sítnice.
"Mein Herr," řekl první technik rázně, "já vás prosím, pane, sejměte laskavě zbytek svého oděvu. Sie sollen ganz

unbedeckt sein. Nepřejeme si žádnou látku, žádného druhu, aby neporušovala Starkheit pole. Veškeré objekty, včetně vašich balíků, vás dojdou za pár minut."
Matson dokončil svlékání a vyděšeně je následoval širokou kachlíkovou halou, která se náhle ukázala být téměř prázdnou mamutí místností. Nebyla tu žádná změť frankensteinovských křivulí a bublajících kotlů, jen dva svislé póly; připomínaly betonové zdi dobrého tenisového kurtu a na nich kruhovité vývody podobné šálkům. Mezi ty póly se postaví jako tupé dobytče a obepne jej vlnění pole proudícího od pólu k pólu. A pak buď zemře – jestli vědí, kdo je – nebo, jestli ne, se na celý zbytek života ocitne mimo Terru. Přinejmenším na třicet šest let, což pro něj znamenalo totéž.
Dobrý bože, pomyslel si. Doufám, že Freya se přepravila v pořádku. Každopádně už od ní přišla kódovaná zpráva; sdělovala, že je všechno okay.
"Pane Trente," řekl jeden z techniků a upravil si ochranné brýle, "bitte, já prosím hledět dolů, aby vám vyzařování pole nezasáhlo oči; Sie versteh'n, ohrozilo by to sítnici."
"Dobrá," přikývl a sklopil oči. Pak, téměř jako gesto pokory, zvedl jednu ruku a položil si dlaň na prsa, jako by se chtěl ukrýt – ochránit se před tím, co do něj náhle z obou stran simultánně udeřilo jako beranidlo. Omráčilo a oslepilo ho. Ty síly, absolutně rovnocenné, jej zmrazily, jako by stál zalit v polyesteru. Každý, kdo by ho sledoval, by si myslel, že má volnost pohybu, avšak byl nadobro lapen vlněním; proudilo z anody do katody, sám jako – co, iontový prstenec? Jeho tělo přitahovalo pole, cítil, jak jím prolíná jako rozpouštědlo.
Pak, když vlnění zleva náhle ztratilo na síle, se zapotácel a nechtěně vzhlédl.
Dva holohlaví obrýlení říšští technici byli pryč. Ocitl se v daleko menší místnosti, kde postarší muž za psacím stolem pečlivě zaknihovával čísla z visaček obrovské hromady zavazadel a balíků.
"Vaše šaty," řekl úředník, "leží v kovovém koši po vaší pravici, označené číslem 121628. Jestli je vám mdlo, támhle je polní lůžko, lehněte si."
"Jsem-jsem v pořádku," odvětil Matson Glazer-Holliday a nejistě zamířil pro šaty. Oblékl se a zůstal nerozhodně stát.
"Zde jsou dva kusy vašich zavazadel," řekl úředník, aniž vzhlédl. "Čísla 39485 a 39486. Buďte tak laskav a odneste si je z budovy." Pak se podíval na hodinky. "Ne, promiňte. Z new newyorské výpusti už po vás nikdo nejde. Máte čas."
"Díky." Matson se ohnul pro těžké kufry a zamířil s nimi k velkým dvoukřídlovým dveřím. "Jdu tudy správně?" zeptal se.
"Ten východ vede do ulice U smějící se vrby," informoval ho úředník.
"Chtěl bych do hotelu."
"Každé povrchové vozidlo vás tam odveze." Úředník se vrátil k práci a přerušil kontakt. Žádné další informace k dispozici neměl.
Matson strčil do dveří a vyšel na chodník.
Spatřil šedé kasárenské baráky.
Vedle něj se objevila Freya. Vzduch byl chladný, chvěla se. I on se rozklepal a přitáhl ji k sobě. Rozhlížel se a hleděl na baráky. Táhla se jich řada za řadou, a – drátěné šestimetrové ploty pod proudem s trojitým ostnatým drátem na vršku. A nápisy. Ani je nemusel číst, aby věděl, že jsou to zákazy a nařízení.
"Mate, slyšel jsi někdy o městě jménem Sparta?" zeptala se Freya.
"Sparta," hlesl, stál a dál držel své dva kufry.
"Tady," rozevřela mu prsty a postavila kufry na zem. Minulo je několik šedě oblečených lidí. Šli tiše, obezřetně a nevěnovali jim pozornost. "Mýlila jsem se," vzdychla Freya. "A zpráva pro tebe, že je vzduch čistý, byla samozřejmě podvržená. Mate, já myslela-"
"Tys myslela," řekl, "že nás budou čekat – pece?"
"Jsou to pracovní tábory. Sovětský, nikoli říšský model. Nucené práce," řekla s tichým klidem, shrnula si těžkou hřívu černých vlasů z čela a zvedla bradu, aby se mu mohla podívat do očí.
"Co tu dělají? Čistí planetu? Původní zprávy monitorovacích satelitů přece říkaly-"
"Zdá se, že formují jádro armády. Všichni napřed začínají v pracovních četách. Aby si zvykli na disciplínu. Mladí mužové hned dostanou základní výcvik, my ostatní – my budeme zřejmě obsluhovat tohle." Podíval se za jejím prstem a uviděl rampu podzemní stavby. Spatřil výstup podzemního dopravníku a podle vzpomínek z mládí poznal, co to znamená, tahle předválečná konfigurace.
Mnohopodlažní autofabrika. V plném provozu, pokud ne úplně na homeu. Protože čtyřiadvacetihodinový provoz stroje nesnesou, nevydrží ho. Jen lidé, pracující na směny, udrží pásy v provozu. To se zjistilo v osmdesátém druhém.
"Tvoji policejní veteráni jsou z valné většiny příliš staří, aby je okamžitě odvedli," řekla Freya. "Takže je pošlou do baráků, zrovna jako nás. Mám číslo, které ti přidělili, a další, které jsem dostala já."
"Různé pokoje? To ani nebudeme spolu?"
"Mám tu také povinné formuláře, které musíme vyplnit. Máme vypsat všechny naše dovednosti. Tak budeme užiteční."
"Jsem starý," řekl.
"Pak zemřeš. Ledaže si nějakou schopnost vymyslíš."
"Mám jednu schopnost." V kufru vedle něj na dláždění spočíval vysílač, který, jakkoli byl malý, dokázal vyslat signál, který za šest měsíců doputuje na Terru.
Sklonil se, vytáhl klíč a odemkl zámek kufru. Stačilo jen otevřít zavazadlo a zasunout centimetr děrované datapásky do vstupu kódovače, zbytek byla automatika. Zapnul proud. Veškeré elektronické přístroje byly maskovány jako šatstvo a zvláště boty. Muselo to vypadat, že hodlá chodit po zbytek svého života na Velrybí tlamě elegantně oblečen a hlavně obut.
"Na co?" zeptal se Freyi, zatímco malým přístrojem programoval datapásku. "Na co armádu?"

"Nevím, Mate. Za vším stojí Theodorik Ferry. Myslím, že chce vrhnout armádu na Terru, které velí Horst Bertold. Za tu krátkou chvíli, co jsem tady, jsem mluvila jen s pár lidmi, ale – všichni jsou tak vystrašení. Jeden člověk si myslel, že byla objevena rasa nehumanoidních myslících bytostí a my se připravujeme k úderu proti jejich planetárním koloniím. Snad až tu chvíli pobudeme-"
Matson k ní zvedl oči a řekl: "Zakódoval jsem pásku na vysílání. Vojenský stát. Uvědomte Bertolda. Přijme to náš špičkový pilot Al Dosker a bude se to vysílat pořád dokola, protože na takovou vzdálenost je rušivý faktor-"
Laserový paprsek mu ustřelil týl hlavy.
Freya zavřela oči.
Další paprsek z laserové pušky s optickým hledím zničil jeden kufr a pak i druhý. Pak se přiloudal rozesmátý voják, oblečený jako ze škatulky. Pohrával si s puškou. Přejel po ní pohledem odshora dolů, aby otaxoval její vnady, ale dělal to bez nějakého zvláštního vzrušení. Pak shlédl na chodník, kde ležel mrtvý Matson.
"Zachytili jsme váš rozhovor na audreku." Ukázal prstem a Freya pod převislou střechou konečné stanice Telporu spatřila tenkou síťku drátů. "Ten chlápek," – voják kopl – skutečně kopl špičkou boty do mrtvoly Matsona Glazer-Hollidaye – "říkal něco jako ‚náš špičkový pilot'. Takže jste organizace. Přátelé sjednocených lidí, co?"
Freya mu neodpověděla. Nebyla schopna mluvit.
"Pojď se mnou, zlato," otočil se k ní voják. "Na psychovýslech. Nechali jsme ho na později, protože jsi byla tak milá – tak pitomá – že jsi nám ráčila oznámit, že manžílek půjde za tebou. Ale nikdy jsme-"
Zemřel, protože vypustila z "hodinek" nízkorychlostní cephalotropní kyanidovou šipku. Pohybovala se pomalu, ale přesto nebyl schopen se jí vyhnout. Ohnal se po ní rukou v dětském gestu, málo poplašený, málo moudrý a málo vyděšený a šipka se mu zabodla do žíly u zápěstí. Smrt si pro něj přišla rychle a tiše, zrovna jako pro Matsona. Voják se otočil kolem osy a ve spirále klesl k zemi, na dláždění. Freya se obrátila a rozběhla se–
Na rohu zahnula vpravo a vběhla do úzké uličky plné sutin. Sáhla do pláště a dotkla se audiovysílače, který začal všemi směry vysílat celoplanetární poplašný signál. Každý zaměstnanec Lies Incorporated zde na Velrybí tlamě ho přijme a doví se tak to, co během prvních pěti minut pobytu na této straně – straně bez návratu – telporových přístrojů už stejně určitě stačil zjistit. Nu, na každý pád to stejně udělala, varovala je oficiálně, vysílacími kanály, a to bylo všechno – všechno, co mohla dělat.
Neměla mezihvězdný vysílač dalekého dosahu jako měl Matson. Nemohla vyslat makrovlnný signál, který by Al Dosker za šest měsíců přijal ve sluneční soustavě. Neměl ho nikdo ze dvou tisíc policejních agentů Lies Incorporated. Ale měli zbraně. Náhle si s hrůzou a nedůvěrou uvědomila, že se automaticky ocitla v čele organizace těch, kteří přežijí. Už před měsíci jí Matson oficiálně sdělil, že v případě jeho smrti převezme velitelskou funkci. A nebylo to soukromé, vizuální zpráva oběhla celou organizací.
Co řekne policejním agentům, kteří projdou testy – samozřejmě, že Matson je mrtev, ale k čemu jim to bude dobré? Co, ptala se sama sebe, můžeme udělat?
Osmnáct let, pomyslela si; máme snad čekat na Omphalos, až přiletí Rachmael ben Applebaum a uvidí to? To už bude úplně fuk. Alespoň nám, téhle generaci.
Dva muži běželi proti ní a jeden tiše vychrlil: "Měsíc a kráva." Ve tváři měl strach.
"Jack Hornet," odvětila tupě. "Nevím, co mám dělat," pak jim řekla: "Matson je mrtev a jeho velký vysílač zničen. Cekali na něj, zavedla jsem je přímo k němu. Je mi to líto."
Nedokázala se dvěma polním zpravodajům podívat do tváří, hleděla strnulým pohledem za ně. "I když se vytasíme se zbraněmi," pokračovala, "stejně nás nakonec všechny dostanou."
"Ale naděláme tu nějakou paseku," řekl jeden z policistů, muž ve středním věku s tlustým pásem zásobníků kolem pasu, tvrdý veterán z války v osmdesátém druhém.
Jeho společník otevřel kufřík a řekl: "Ano, můžeme zkusit vyslat ten signál, slečno Holmová. Máte ho?"
"Ne," zavrtěla hlavou, ale lhala a oni to věděli. "Je to beznadějné," vzdychla. "Radši se zkusíme vydávat za skutečné emigranty. Ať nás rozdělí a naženou do kasáren."
Zkušený veterán s tvrdýma očima řekl: "Slečno Holmová, až se nám podívají do zavazadel, zjistí to." A ke společníkovi prohodil: "Vybal to."
Společně před jejíma očima sestavili malou, podivuhodně vyhlížející zbraň typu, jaký nikdy dřív neviděla. Zřejmě pocházela z jejich moderní zbrojnice.
Mladší muž k ní tiše pronesl: "Vyšlete signál. Pro boj. Když ho budete pořád vysílat, naši lidé ho zachytí, jakmile projdou přes. Začneme s bojem hned, ne až později, až nás rozdělí na jednotlivce, jednoho tam, druhého tady."
Dotkla. Se. Signálního. Tlačítka.
Pak tiše řekla: "Pokusím se poslat vysílač zpátky na Terru Telporem. Snad to ve zmatku-" Protože bude hodně zmatku, až se muži z Lies Incorporated objeví a okamžitě dostanou signál boj-právě-probíhá. "-proklouzne."
"Neproklouzne," nesouhlasil zkušený válečný vlk s tvrdýma očima. Podíval se na svého druha. "Ale jestli se soustředíme na transmisní stanici, snad se nám ji podaří udržet dost dlouho, aby šel vyslat videozáznam. Telporovou bránou. I kdyby nás tu byly celé dva tisíce-" otočil se k Freye: "Můžete zpravodaje nasměrovat sem, do tohoto bodu?"
"Nemám víc mikrovlnných vzorů," odvětila, tentokrát podle pravdy. "Jen ty dva."
"Okay, slečno Holmová," přisvědčil veterán. "Videopřenosy Telporem se vysílají odtamtud," ukázal na osamělou mnohapatrovou stavbu bez oken se střeženým vstupem. V šedém poledním slunci zachytila záblesk kovu. "Znáte kód, který bychom mohli vyslat domů?"
"Ano," přisvědčila. "Je to jeden z padesáti. Oba jsme se je s Matem naučili zpaměti. Přes audio ho mohu vyslat během deseti sekund."
"Chtěl bych," zavrčel zpola sehnutý, ostražitý veterán, "videozáznam tohohle." Mávl rukou po krajině. "Něco

takového by chtělo nabodnout na centrální koaxiální kabel a pustit do televize. Nejen abychom to věděli my, ale aby to věděli oni." Oni. Lidé tam doma, ti nevinní, kteří leží za jednosměrnou bránou, navždy, pomyslela si, protože osmnáct let je opravdu věčnost.
"Jaký je ten kód?" zeptal se jí mladší polní zpravodaj .
"Zapomněla jsem si balíček irských pruhovaných kapesníků. Pošli, prosím, Telporem. Rozpracovali jsme s Matem všechny logické možnosti," vysvětlila pak. "Tohle je nejbližší. Sparta."
"Sedí," přisvědčil starší veterán. "Vojenský stát. Rozsévač nepokojů. Zeměpisně blízko k Athénám, ačkoli ne dost blízko." Obrátil se na kolegu. "Dostaneme se tam a vyšleme signál?" Zvedl zbraň, kterou sestavili.
"Jasné," přikývl mladší veterán.
Starší muž uvedl zbraň do chodu.
Pak Freya nahlédla do hrobu a začala ječet. Běžela a běžela, snažila se dostat pryč a věděla, čím to je: rafinovaná forma nervového plynu, který – pak se její souvislé myšlenky roztříštily do stran a už jen běžela.
Ozbrojení strážní, kteří střežili budovu bez oken, taky běželi.
Dva polní zpravodajové z Lies Incorporated, nezasažení, protože jejich organismus byl imunizován injekcemi antihormonů, kličkovali ke stavbě bez oken a když tam doběhli, vytáhli malé laserové pistole s teleskopickým hledím a dalekým dostřelem.
To je viděla naposled, to už jí panika zatmívala mozek, útěk ji pohltil a zbyla jen tma. A v té tmě se lidé všech druhů – mrkla stranou a mlhavě je viděla – hnali po jejím boku; nebyla sama; budoucnost zářila.
Mate, pomyslela si. Nebudeš mít na Velrybí tlamě svůj policejní stát a já tě varovala, říkala jsem ti to. Jenže, pomyslela si, oni ho možná taky nebudou mít. Jestli se ta kódovaná zpráva prodere skrz. Jestli.
A jestli se na pozemské straně najde někdo dostatečně chytrý, aby věděl, jak si s tím poradit.

VIII.
Ve své lodi poblíž dráhy Pluta Al Dosker rutinně přijal zprávu vyslanou Freyou Holmovou z Velrybí tlamy do new newyorských kanceláří Lies Incorporated.
ZAPOMNĚLA JSEM SI BALÍČEK IRSKÝCH PRUHOVANÝCH KAPESNÍKŮ. POŠLI, PROSÍM, TELPOREM. FREYA.
Zamířil na záď lodi, líně, protože v téhle vzdálenosti od Slunce se všechno zdálo entropické, zpomalené, jako by se zde zvolňoval tep hvězdných hodin.
Otevřel kódovací skříňku a jel prstem po kódech. Pak našel klíč. Vzal zprávu a nakrmil jí počítač, jehož obvody zahrnovaly obsah krabičky.
Ven se vyplazila stuha papíru s natištěnými slovy. Přečetl si je.
MILITANTNÍ DIKTATURA. KASÁRENSKÝ ŽIVOT NA SPARTSKÉM ZÁKLADĚ. PŘÍPRAVY NA VÁLKU PROTI NEZNÁMÉMU NEPŘÍTELI.
Dosker na okamžik stál bez hnutí, pak vzal původní zakódovanou zprávu, tak jak ji poslala Vidfone Corporation, a znovu ji prohnal počítačem. A znovu si přečetl zprávu a znovu jasně říkala to, co říkala, nedalo se s tím nic dělat.
Nebylo o tom pochyb, protože komputer naprogramoval sám Matson Glazer-Holliday.
Tohle, pomyslel si. Ze všech padesáti možností od Elysejských polí až po – peklo.
Tohle leželo zhruba na půl cestě k peklu. Asi desátá v pořadí. Vypadalo to zhruba tak zle, jak předpokládal.
Tak, a víme to, teď to víme.
Víme to... a nemůžeme si to ověřit.
Kus papírové pásky, zakódovaná zpráva, byly, ač se to zdálo neuvěřitelné, naprosto a zcela nicneříkající.
Protože, ptal se sám sebe, komu to máme předat?
Jejich vlastní organizace, Lies Incorporated, byla paralyzována Matsonovou akcí, tím, že vyslal své nejlepší muže na Velrybí tlamu. Zbylo jen klubko úředníků v New New Yorku – a on sám.
A samozřejmě Rachmael ben Applebaum v mezihvězdném prostoru na Omphalu. V pilném studiu starověké řečtiny.
Pak přišla z new newyorské kanceláře druhá zakódovaná zpráva. I tou nakrmil komputer, tentokráte rychleji. Páska smutně vyklouzla ven a on si ji přečetl s marnou hanbou – hanbou, protože se snažil a nedokázal zastavit Matsonův plán. Cítil se za to morálně zodpovědný.
NEDOKÁŽEME SE UDRŽET. VIVISEKCE POKRAČUJE.
Jak jim mohu pomoci? uvažoval a trpěl bezmocným hněvem. Čert tě vem, Matsone, pomyslel si, a máš to. Lačnil jsi po moci. Ty a tvých dva tisíce mužů i Freya Holmová budete pobiti tam někde, kde my nemůžeme zasáhnout, protože "my" už nic neváží.
Každopádně mohl ještě vykonat poslední akt – jako osobní snahu, nijak nespojenou se snahou zachránit davy pozemšťanů, kteří se budou v příštích dnech a týdnech valit telporovými branami na Velrybí tlamu. Ulevit jednomu člověku od břemene, které si sám naložil: břemene, které dvě kódované zprávy poslané Telporem a doručené Vidfone Corp učinily zbytečným.
Al Dosker na sebe vzal riziko, že sledovací služba OSN může zachytit jeho vysílání a vyslal UHF radiosignál na Omphalos pro Rachmaela ben Applebauma.
Když vlny dohnaly Omphalos, který se mimo oblast sluneční soustavy řítil hyperprostorovou rychlostí, Dosker se brutálně zeptal: "Tak co, jak vám jdou pindarské ódy?"
"Zatím jsem u jednoduchých bajek," ozval se Rachmaelův hlas na pozadí statických výbojů a mezihvězdné interference, jak přijímací kužel Doskerovy lodi rotoval, aby co nejlépe zachytil ten slabý, vzdálený signál. "Ale neměl jste se se mnou spojovat," pokračoval Rachmael, "ledaže-"

"Ledaže by došlo k ledaže," řekl Dosker. "Stalo se. Máme v Lies Incorporated kódovací systém, který nelze rozlousknout, jelikož data nejsou v tom, co se vysílá. Pozorně poslouchejte, Rachmaeli." A zesílena lodním vysílačem, jeho slova – jak doufal – dorazila k Omphalu. Jeden z prvků jeho technického vybavení slova nahrál a odvysílal je několikrát: znásobení signálu počítačem na statistickém základě, vysoké rušení; doufal, že využitím principu opakování Rachmael pochopí, oč jde.
"Znáte ten vtip o vězni, který vstane a vykřikne: ‚Tři.'?" zeptal se. "A všichni se začnou smát."
"Ano," přitakal Rachmael vzrušeně, "protože ‚tři' se týká obecně rozšířeného vtipu. Všichni jeho spoluvězni ho znají, jelikož už jsou spolu tak dlouho."
"Touhle metodou dnes pracuje naše vysílání z Velrybí tlamy," pokračoval Dosker. "Používáme binární komputer jako dekodér. Původně jsme si pro každé písmeno abecedy házeli mincí. Rub znamenal nula neboli zavřená brána, líc byla jednička neboli otevřená brána. Binární komputer operuje právě v nulách nebo v jedničkách. Pak jsme vynalezli padesátiznakové jednotky, které popisovaly možné podmínky na druhé straně. Každá zpráva byla sestavena z unikátního řetězce jedniček a nul. Právě-" Do hlasu se mu vkradl chraptivý, vzteklý tón. "Právě jsem obdržel zprávu, která rozložená na binární systém obsahuje následující sekvenci: 1110100110011101011000001001101010011100001001111101000001111. V téhle binární sekvenci není nic, co by se dalo samo o sobě dekódovat, je to prostě jen jeden z padesáti signálů, které jsou uloženy v našem dekódovači – zde, na mé lodi – a znamená to jednu konkrétní pásku. Ale délka zprávy vyvolá v dešifrařích dojem, že zpráva obsahuje nějaké významové sdělení."
"A vaše páska," zeptal se Rachmael, "co na ní bylo?"
"Volně řečeno je operační slovo Sparta," řekl Dosker a pak ztichl.
"Vojenský stát?" ozval se Rachmaelův hlas.
"Ano."
"Proti komu?"
"To neřekli. Přišla druhá zpráva, ale dodává relativně málo. Jen to, že v pořádku prošla a že se nemohou udržet. Decimuje je tam armáda."
"A jste si jist, že ta data jsou pravdivá?" zeptal se Rachmael.
"Jen Freya Holmová, Matson a já máme dekódovací přístroje, do kterých se dá zpráva vložit jako binární děrná sekvence. Tohle je zjevně od Freyi, pod první zprávu se podepsala. Pod druhou už se ani nesnažili podepsat," dodal hořce.
"Nojo," řekl Rachmael, "tak já to obracím. Moje cesta tím ztrácí smysl."
"Rozhodnutí je na vás." Čekal a přemítal, jak se asi Rachmael ben Applebaum rozhodne. Ale, pomyslel si, vlastně je to úplně fuk, protože skutečná tragédie je dvacet čtyři světelných let vzdálena a není to masakr dvou tisíců nejlepších lidí z Lies Incorporated, nýbrž osud čtyřiceti milionů, které tam odešly před nimi. A dalších osmdesáti či kolika milionů, které je budou následovat, protože, i když jsme dostali zprávu na tuhle stranu telporových bran, není síly, která by ji masmédii odvysílala populaci–
Tak přemýšlel, když ho dostihly tři stíhací koráby OSN, podobné štíhlým černým rybám, tiše se přiblížily na dostřel raket vzduch-vzduch, odpálily je, a Doskerova loď v majetku Lies Incorporated byla rozbita na kusy.
Byl v šoku a pasivně se vznášel ve svém autonomním skafandru s vlastním vzduchem, vodou, vysílačem, kontejnerem na odpad a tubami s jídlem. Plul tak dál a dál, zdálo se to jako věčnost a přemýšlel o neurčitých, dokonce příjemných věcech, o planetě žen a zelených lesů, o tlachání na schůzkách, a přesto si matně uvědomoval, že prožije jen krátký čas, a vrtalo mu hlavou, jestli OSN dostalo Omphala zrovna jako jeho. Jejich bdělá monitorovací centrála zřejmě zachytila nosnou vlnu jeho vysílání, ale jestli zachytili taky Rachmaelovu, který operoval na jiné vlnové délce... bože, pomyslel si, doufám, že ji nezachytili, doufám, že jsem to slízl jen já.
Pořád tak ještě doufal, když k němu dorazil koráb OSN, jeden z průvlaků se otevřel a vyplul robotický přístoj, který ho lovil tak dlouho, až se mu ho podařilo opatrně sevřít, aniž poškodil skafandr. Udiveně si pomyslel: Proč prostě neudělají malou dírku do látky skafandru a nenechají mě tu, až všechen vzduch i teplo uniknou a já zemřu?
To ho překvapilo. Teď se průvlak stíhací lodi OSN otevřel a on byl vtažen dovnitř jako zvíře lapené v síti. Průvlak se zavřel a Dosker ucítil umělou gravitaci, která panovala uvnitř té drahé, ultramoderní lodi. Chvíli ležel tváří k zemi a pak unaveně vstal.
Před ním stál vyšší důstojník OSN, v uniformě a se zbraní, a nařídil mu: "Svlékněte si skafandr. Váš bezpečnostní skafandr. Rozuměl jste?" Mluvil s těžkým přízvukem. Podle pásky na ruce Dosker poznal, že je z Nordické legie.
Kus po kuse se vysvlékl z bezpečnostního skafandru.
"Vy Gótové tu fakt šéfujete," mumlal Dosker. Tedy alespoň v OSN, zajímalo by ho, jak je to na Velrybí tlamě.
Důstojník OSN na něj nepřestával mířit laserovou pistolí a řekl: "Posaďte se. Vracíme se na Terru. Nach Terra, versteh'n?"
Za ním se objevil druhý, neozbrojený zaměstnanec OSN a usedl ke kontrolnímu pultu.
Loď byla na vysokorychlostním kursu k třetí planetě a Dosker odhadoval, že před nimi leží jen asi hodinová cesta.
"Generální tajemník," pokračoval důstojník OSN, "si s vámi přeje osobně mluvit. Nějak se tu mezitím usaďte a čekejte. Chcete něco na čtení? Máme tu Pomoc OSN zaostalým. Nebo nějaký zábavný pořad?"
"Ne," řekl Dosker a slepě hleděl přímo před sebe.
"Vystopovali jsme Omphalos podle jeho nosné vlny. Jako vaši loď," pokračoval důstojník.
"Dobrá trefa," řekl Dosker sarkasticky.
"Ale vzhledem k jeho vzdálenosti bude trvat několik dnů, než k němu dorazíme."
"Ale samozřejmě to dokážete," opáčil Dosker.

"To je jistota," přisvědčil důstojník těžkým švédským přízvukem a přikývl. Neměl žádné pochybnosti. Ani Dosker. Byla to jen otázka času. Jak řekl důstojník, potrvá to pár dnů, ne víc.
Díval se před sebe, seděl a čekal, zatímco stíhací koráb OSN spěl k Teře, New New Yorku a Horstu Bertoldovi.

V hlavním stanu OSN v New New Yorku byl podroben důkladné lékařské prohlídce. Lékaři a sestry ho připojovali k jednomu testovacímu přístroji za druhým, porovnávali výsledky testů a nenašli žádné transplantované podkožní přístroje.
"Prošel jste tím martyriem překvapivě dobře," informoval ho službukonající lékař, když mu konečně vrátili šaty a směl se zase obléknout.
"A co teď?" zeptal se Dosker.
"Generální tajemník je připraven vás přijmout," řekl doktor stručně, něco si poznamenal do karty a kývl ke dveřím.
Oblečený Dosker kráčel krok za krokem ke dveřím a otevřel je.
"Pospěšte si, prosím," vyjel na něj Horst Bertold.
"Pročpak?" zeptal se Dosker a zabouchl za sebou dveře.
Generální tajemník OSN seděl za starožitným dubovým stolem. Vzhlédl. Byl to rozložitý muž s ryšavými vlasy, tenkým protáhlým nosem a téměř bezbarvými malými rty. Rysy měl jemné až po ramena, paže a hrudní koš jako nabobtnalé z nekonečného počtu parních lázní a házené. Jeho nohy prozrazovaly dlouhé pěší pochody v dětství a míle jízdy na kole, tohle byl venkovní člověk upoutaný k práci u psacího stolu, avšak toužící po otevřeném prostoru, který teď již neexistoval. Fyzicky vzato dokonale zdravý muž, pomyslel si Dosker. Podivné, napadlo ho, proti jeho vůli na něj působil dobrým dojmem.
"Zachytili jsme váš rádiový rozhovor s Omphalem," řekl Bertold.
Jeho angličtina byla perfektní – ve skutečnosti až příliš perfektní, měla kvalitu magnetofonové pásky, z níž byla nepochybně naučena. Tady nebyl dojem tak dobrý.
"Tak se nám, jak víte, podařilo lokalizovat obě lodi. Také jsme vyrozuměli, že jste se služebním postupem stal šéfem Lies Incorporated, teď, když slečna Holmová a pan Glazer-Holliday prošli – samozřejmě pod krycími jmény – Telporem na Velrybí tlamu."
Dosker pokrčil rameny a neříkal nic. Nehodlal zdarma poskytnout žádné informace, vyčkával.
"Tak či onak-" Horst Bertold poklepal perem na desky s listinami na stole a zachmuřil se. "Toto je doslovný přepis přenosu mezi vámi a tím fanatikem, Rachmaelem ben Applebaumem. Rádiový přenos jste zahájil vy, vy jste zavolal Omphalos."
Bertold vzhlédl a ostře se na něj podíval světlemodrýma očima.
"Nasadili jsme na kódovanou sekvenci, kterou jste vyslal, naše dešifrovače... tutéž sekvenci jste předtím přijal od Vidfone Corp. Nemá žádný vlastní význam. Ale ve vraku vaší lodi jsme nalezli dekódovací komputer, neporušenou skříňku s padesáti páskami. Porovnali jsme vysílání a nahranou binární sekvenci ze správné pásky. Souhlasí to s tím, co jste sdělil Applebaumovi."
"Překvapuje vás to?"
"Ne, ovšemže ne," řekl Bertold rychle. "Proč byste obelhával vlastního klienta? A riziko – riziko, které jste neměl podstoupit, jak se ukázalo – odhalení pozice vaší lodi? Každopádně-" Bertoldův hlas zvolna tichl, až se změnil v mumlání pro sebe. "Pořád jsme s tím nebyli spokojeni. Prošli jsme tedy znovu naše záznamy-"
"Vybíjejí je tam jednoho po druhém," řekl Dosker. "Dva tisíce polních zpravodajů, Mat a Freya." Hlas měl bezbarvý, věděl, že by to z něj stejně dostali vymytím mozku – mohli tak dostat cokoli, co tam bylo, každou vzpomínku, motiv, plán, projekt. Vždyť jeho vlastní organizace, a byla daleko menší než OSN, by to také dokázala – a za poslední léta to udělala mockrát, na mnoha osobách, s nasazením psychiatrů a jejich techniky.
Bertold řekl: "Trails of Hoffman Limited a Theodorik Ferry zcela ovládají Novou zemi. OSN nemá na Velrybí tlamě žádnou posádku. Všechno, co víme, jsme dostali jako laskavost, v audio a video formě. Po všechna ta léta kolonizace jen informační signály skrze Telpor. Od doby, co začala Nová země úředně podléhat THL, jsou naše původní výzkumné satelity vypnuté."
Chvíli bylo ticho a pak se Dosker nevěřícně zeptal: "Takže je to pro vás novinka, zrovna jako-"
"Patnáct let jsme věřili audio a videonahrávkám. Neměli jsme žádný důvod zahájit vyšetřování. THL se dobrovolně zavázalo kolonizaci ekonomicky podpořit. Podali si žádost a my jim udělili licenci, protože byli výhradními vlastníky telporového patentu. Patent doktora von Einema je výhradním majetkem THL, měl zákonné právo to tak zařídit. A tohle-" Horst Bertold zvedl ze stolu horní dokument a ukázal ho Doskerovi. Byl to strojový přepis celého jeho rozhovoru s Rachmaelem. "Tohle," prohlásil Horst Bertold, "je výsledek."
Dosker řekl: "Povězte mi, co to znamená." Protože, pomyslel si, já to nevím. Viděl jsem originály zpráv, když přišly, a rozumím doslovnému znění slov. Ale to je všechno.
"Z těch čtyřiceti milionů kolonistů Ferry sestavil armádu a vybavil ji moderními, sofistikovanými zbraněmi," odpověděl generální tajemník OSN. "Neexistuje žádná ‚nehumanoidní rasa', nebyla objevena žádná mimozemská kultura. Naše bezpilotní sondy už by je našly, v současnosti máme propátranou každou hvězdnou soustavu v naší Galaxii." Pohlédl na Doskera. "Jsme to my. OSN. Nás se Theodorik Ferry chystá napadnout. Až přes přejde dost kolonistů. Pak se odhalí pravda o prozatímním ‚jednosměrném' aspektu teleportace a ukáže se, že Teorém jedna je falešný."
"Tady?" zeptal se Dosker. "Vstoupí sem svými vlastními telporovými propustěmi?"
"A dají se do nás," přisvědčil Bertold. "Ale ne teď. V tuto chvíli ještě nejsou dostatečně velcí." A pro sebe dodal: "Alespoň to předpokládáme. Studovali jsme vzorky populace, která emigrovala. Nemohou mít ve zbrani víc než milion mužů. Ale zbraně – budou mít u.s.v., ultrasofistikovanou výzbroj. Vždyť pro ně pracuje von Einem."

"Kde je von Einem?" zeptal se Dosker. "Na Velrybí tlamě?"
"Okamžitě jsme na něj nasadili agenta," prsty Horsta Bertolda křečovitě rozdrtily dokument. "A už se dokázalo – ganz genug! – že jsme měli pravdu. Von Einem celá ta léta pendloval mezi Terrou a Velrybí tlamou. Vždycky používal – oni všichni vždycky používali – Telpor pro cesty na obé strany – tak je to dokázáno, Doskere. Dokázáno!" Pohlédl na Doskera.

IX.
Když Rachmael ben Applebaum na obrazovce rozeznal matné, stínové tvary stíhacích korábů OSN, které se blížily, aby eskortovaly Omphalos, věděl, že ať už se za tím manévrem skrývá cokoli, jedno je pravda: OSN ho vystopovala a Doskera bezpochyby zrovna tak. Cvakl tedy přepínačem mikrovlnné vysílačky a po chvíli dostal rádiové spojení s velícím důstojníkem stíhacích lodí OSN.
"Uvěřím vám," řekl Rachmael, "až to uslyším z úst Ala Doskera." A až se na něj podívám, pomyslel si pro sebe, a neuvidím žádné stopy po vymytí mozku. Jenže – proč by to říkali, kdyby to nebyla pravda? Měli ho, měli i Omphalos a oba byli nyní v zajetí ozbrojených mezihvězdných korábů velké struktury OSN, která se rozprostírala od planety k planetě. Proč by si měli vymýšlet nějaké pohádky, když tu nebyla žádná síla, která by mohla zasáhnout, žádná síla schopná odporu?
Bože na nebesích, pomyslel si. Jestli je to pravda, tak můžeme Horstu Bertoldovi důvěřovat. Nechali jsme se zaslepit vlastními předsudky... von Einem je Němec a Horst Bertold je Němec. Ale to ještě nedokazuje, že v tom jedou spolu a tajně spolupracují, o nic víc než, řekněme, u dvou Ubangů nebo u dvou Židů. Adolf Hitler ani Němec nebyl... Tak nás naše vlastní myšlení zradilo, uvědomil si. Ale – teď tomu snad můžeme věřit. Uvidíme. Nově sjednocené Německo vyprodukovalo doktora Seppa von Einema a Trails of Hoffman Limited... ale vyprodukovalo i něco jiného, když stvořilo Horsta Bertolda.
Uvidíme, řekl si Rachmael pro sebe,
– Počkáme, až budeme v New New Yorku, v hlavním stanu OSN, navštívíme Horsta Bertolda a uvidíme na vlastní oči to, co zatím přišlo v podobě makrovlnného vysílání.
Fakt, že o šesté hodině ranní new newyorského času obsadily jednotky OSN všechna střediska propustí Trails of Hoffman, zabavily veškerou telporovou techniku a bez jakéhokoli varování zastavily emigraci na Velrybí tlamu.

O dvanáct hodin později ho ustaraná, přepracovaná sekretářka vedla do kabinetu generálního tajemníka OSN.
"A, fanatik," konstatoval Horst Bertold a prohlédl si ho od hlavy až k patě. "Idealista, který rozžehl touhu v Matsonu Glazer-Hollidayovi, takže se pokusil o státní převrat na Velrybí tlamě." Otočil se na službu: "Přivezte telporový apparat."
Za okamžik byl do kanceláře šéfa OSN s velkým hlukem vtažen známý bipolární mechanismus spolu s velmi-znepokojeně-vypadajícím technikem. Bez ochranných brýlí vypadal vystrašený a – malý.
Horst Bertold se na něj obrátil: "Umožňuje tento přístroj teleportaci oběma směry? Nebo jen jedním? Zwei oder ein? Antworte."
"Jenom ven, Mein Herr Sekretář General," pípl technik. "Jak dokazuje Teorém jedna, recese hmoty směrem-"
Horst Bertold zavolal na službu: "Přiveďte sem naše vymývací psychiatry. Ať začnou s EEG přístroji."
Nato se ozval telporový technik a hlas se mu chvěl krajním strachem: "Dasz brauchen Sie nicht."
"Říká," překládal Horst Bertold Rachmaelovi, "že bude spolupracovat, nemusíme s ním obtěžovat naše psychiatry. Tak se ho ptejte." Divoce trhl hlavou k přikrčenému zaměstnanci THL, muži v bílém plášti, který asistoval při emigraci doslova milionů lidských bytostí. "Zeptejte se ho, jestli Telpor funguje oběma směry."
"Beide. Na obě strany," řekl technik téměř neslyšně.
"Žádný ‚Teorém jedna' nikdy neexistoval," zaskřípal Horst Bertold zuby.
"Sie haben Recht," přikývl technik souhlasně.
"Přiveďte Doskera," houkl Bertold na svou vyčerpanou sekretářku.
Když se Dosker objevil, okamžitě spustil na Rachmaela: "Freya tam na druhé straně pořád ještě žije." Všiml si telporového zařízení. "Byli jsme spolu v kontaktu přes tohle, ale-" zaváhal.
"Matson Glazer-Holliday je mrtev," řekl Horst Bertold. "Dostali ho okamžitě, jak se objevil. Ale téměř polovina polního personálu Lies Incorporated přežívá v různých objektech na Nové zemi a my je začínáme strategicky zásobovat. Všemi typy zbraní, které zrovna potřebují. Zároveň to v taktických bodech zkoušíme se speciálními jednotkami. Myslím, že s našimi komando týmy toho dokážeme hodně."
"Co můžu dělat já?" zeptal se Rachmael. Cítil drtivou bezmocnost. Začalo to – a bez něj. Zatímco on cestoval – zcela nesmyslně – pustým mezihvězdným prostorem.
Generální tajemník OSN jako by mu to vyčetl z tváře.
"To vy jste probudil Matsona," poznamenal. "Díky tomu se on pokusil o svůj nezdařený převrat. A zpráva, kterou Freya Holmová odvysílala Doskerovi a on pak na Omphalos, nás informovala o realitě, která se skrývala pod Ferryho kamufláží. Kamufláží, která na nás ulpěla jako morální stigma, protože jsme ji trpěli patnáct let. Vše založeno na fundamentálním podvodu, že teleportaci lze provést jen jedním směrem..." Zašklebil se. "Ale i Trails of Hoffman Limited udělaly chybu, protože jejich krytí nedokázalo odradit ani zadržet dva tisíce veteránů z Lies Incorporated, aby přešli přes." Pak se obrátil na Doskera: "Jenže ani to by nestačilo. Ačkoli, s naší taktickou pomocí-"
"Nebylo to dost hned zpočátku," odvětil Dosker. "Jakmile sejmuli Matsona." Napůl k sobě a napůl k Rachmaelovi řekl:

"Nikdy jsme neměli šanci. Matson to nejspíš nikdy nevěděl a nežil tak dlouho, aby to zjistil. Ale snad bys odtamtud mohl dostat Freyu. Chceš to zkusit?"
"Ano," přisvědčil okamžitě Rachmael a obrátil se na Horsta Bertolda. "Mohli byste mě vybavit? Defenzivní projektory, když už ne ofenzivní hardware? Půjdu tam sám."
Snad si ho v tom zmatku nevšimnou. Z Velrybí tlamy se stalo bojiště, po němž se pohybovalo příliš mnoho zúčastněných. Jeden muž byl nula, nicka. Nenápadně tam proklouzne a jestli ji vůbec najde, zase zmizí, aniž by si toho válčící strany všimly. V tom měření sil, které již zcela vyčerpalo Lies Incorporated, byl jeden ze zúčastněných odstraněn hned na startu a nyní proti sobě stály jen dva monolity. THL na straně jedné a OSN jako její starý a moudrý protihráč, s kořeny vítězství zapuštěnými v minulém století. OSN, jak si uvědomil, mělo náskok nějakých padesát let.
Ale Trails of Hoffman měly na své straně vynalézavého génia. Stařičký doktor Sepp von Einem byl sice senilní, ale pořád ještě se měl čile k dílu. A – vynálezce Telporu nemusel zůstat jen u něj.
Napadlo ho, zda Horst Bertold vzal tohle v úvahu.
Bylo to jedno, protože ať už von Einem zkonstruoval cokoli srovnatelného – či vůbec nějakého – významu, teď se to ukáže.
Ať už doktor Sepp von Einem a THL za ta léta postavili cokoli, teď to bude na ulicích Nové země v plném chodu. Protože tohle byl pro všechny zúčastněné Dies irae, Den hněvu. Teď byli, jako šelmy v poli, vystaveni zkoušce. A bůh chraň toho, pomyslel si Rachmael, kdo bude shledán lehkým. Protože tohle přežije jen jeden zúčastněný. Poraženému nebude udělena milost. Ne v téhle aréně.
On sám, jak to viděl, měl jen jediný úkol. Dostat Freyu Holmovou z Velrybí tlamy a bezpečně ji dopravit zpátky na Terru.
Nekonečná pouť, odysea na palubě Omphala, výuka starořečtiny, takže by si mohl přečíst Bachae v originálu – ten dětský sen se rozplynul pod tlakem železné rukavice reality, zápas už začal – nikoli za osmnáct let – nýbrž hned, na Velrybí tlamě, ve výstupech šesti tisíc telporových stanic.
"'Sein Herz voll Hasz geladen,'" řekl Horst Bertold Rachmaelovi. "Mluvíte jidiš? Rozumíte tomu?"
"Trochu jidiš umím," odvětil Rachmael, "ale tohle je německy. ‚Jeho srdce je plné nenávisti'. Z čeho to je?"
"Z občanské války ve Španělsku. Z písně interbrigadistů. Byli to většinou Němci, kteří v roce 1930 odešli ze Třetí říše, aby ve Španělsku bojovali proti Frankovi. Byli to nejspíš komunisté. Ale – bojovali proti fašismu a to velmi brzy, a byli to Němci. Takže vždycky existovali ‚dobří' Němci... co ten muž, Hans Beimler, nenáviděl, byl nacismus a fašismus ve všech jeho podobách, stavech a projevech." Po chvíli mlčení Horst Bertold řekl: "My jsme taky bojovali s nacisty, my, ‚dobří' Němci, verges' uns nie. Nikdy na nás nezapomeňte," pokračoval tiše a klidně. "Protože my jsme se do boje nepřidali někdy v padesátých nebo šedesátých letech, my ho vedli hned zpočátku. První lidské bytosti, které se bily na smrt, zabíjely a byly zabíjeny nacisty, byli–
Němci.
A Terra," pokračoval Bertold, "by na to neměla zapomenout. Zrovna tak jako doufám nezapomene, kdo nyní zadržuje doktora Seppa von Einema a všechny stvůry s ním spřažené. A Theodorika Ferryho, jeho šéfa... který je, mimochodem, Američan." Usmál se na Rachmaela. "Ale jsou i ‚dobří' Američané. Navzdory atomové bombě, kterou svrhli na japonské ženy, děti a starce."
Rachmael byl zticha. Na tohle neuměl odpovědět.
"Nu dobrá," pokračoval Bertold pak. "Svěříme vás do rukou zbrojního experta. Podíváte se, jaká výstroj by se vám hodila. A pak mnoho štěstí. Doufám, že se vrátíte se slečnou Holmovou." Usmál se – letmo. A hned se věnoval jiným záležitostem.
Nižší úředník OSN zatahal Rachmaela za rukáv.
"Dostal jsem nařízeno vyřešit váš problém," řekl na vysvětlenou. "Hned se do toho dáme. Řekněte mi, pane ben Applebaume, jaké druhy zbraní, pokud nějaké, už jste měl v ruce – a nemyslím během posledního měsíce nebo roku – a naučil se s nimi zacházet. A kdy naposled jste byl vystaven neurologickým a bakteriologickým-"
"Nemám naprosto žádný vojenský výcvik," zadržel ho Rachmael. "Ani antineuro nebo – bak odolnost."
"Stejně vám můžeme pomoci," pokračoval úředník. "Existuje výzbroj nevyžadující žádnou předešlou přípravu. Ačkoli-" udělal si poznámku na papír připevněný na psací desce klipsem, , je v tom určitý rozdíl. Osmdesát procent dostupného hardwaru je pro vás nepoužitelných." Povzbudivě se usmál. "My vás nenecháme padnout, pane ben Applebaume."
"Já taky ne," řekl Rachmael chmurně. "Takže budu přece jen teleportován na Velrybí tlamu."
"Už to tak vypadá. Během hodiny."
"Neteleportovaný muž," zamumlal Rachmael, "bude teleportován." Místo osmnáct let dlouhé cesty na palubě Omphala. Ironie.
"Je pro vás morálně přijatelné," ptal se dál úředník OSN, "používat nervový plyn, nebo raději-"
"Cokoli," odvětil Rachmael. "Cokoli, co dostane Freyu zpátky. Cokoli krom fosforových zbraní, zhuštěných petrolejových produktů. Ty nechci používat a vyřaďte taky drtiče kostní dřeně. Ale řízené kulky, starodávné granátomety, ty beru, zrovna jako laserové zářiče." Napadlo ho, jakou zbrojní sestavu by si asi vybral Matson Glazer Holliday, profesionál v této oblasti.
"Máme tu něco nového," oznámil mu úředník po poradě se svou psací deskou. "Podle lidí z departamentu obrany je to velmi slibné. Přístroj deformující čas. Vysílá pole, které srazí-"
"Jen mě vybavte," řekl Rachmael. "A pošlete mě přes. Za ní."
"Hned to bude," slíbil úředník a vedl jej po prudce klesající rampě dolů do haly. Do zbrojnice OSN.

U střediska výpustí Trails of Hoffman Limited vystoupili z taxilétače Jack a Ruth McElhattenovi se dvěma dětmi.

Robotský organismus vyvlekl jejich bagáž, sedm přecpaných a ošuntělých – z valné většiny vypůjčených – kufrů, a McElhattenovi vstoupili do malé moderní budovy, která měla být jejich poslední stanicí na Teře.
Jack McElhatten zamířil k recepčnímu pultu a pátral přitom očima po emigračním úředníkovi, který by na ně čekal. Ježíši, pomyslel si, zrovna když se vy rozhodnete udělat ten Velký Krok, oni se rozhodnou odskočit si na kafe.
Vstříc mu vyšel ozbrojený, elegantně uniformovaný voják OSN, podle identifikační pásky na paži příslušník úderné divize Spojené arabské republiky.
"Přejete si?"
"Sakra, přišli jsme sem emigrovat," opáčil Jack McElhatten. "Mám s sebou postkredy." Sáhl pro peněženku. "Kde jsou formuláře, které máme vyplnit? Vím, že nás pak čeká očkování, a-"
Voják OSN se zdvořile otázal: "Pane, sledoval jste během posledních osmačtyřiceti hodin infomédia?"
"Balili jsme," vmísila se do hovoru Ruth McElhattenová. "Proč? Stalo se něco?"
A tu to skrze pootevřené zadní dveře Jack McElhatten uviděl. Telpor. A srdce se mu rozbušilo směsicí strachu a očekávání. Jaký skvělý velký krok se právě chystali udělat, tohle byla pravá emigrace. Při pohledu na pólové povrchy Telporu připomínající dvě stěny viděl – samo pohraničí. V mysli mu znovu vyvstaly obrazy dlouholetého televizního vysílání, tráva, míle zeleně, svěží, bujná–
"Pane, přečtěte si tohle oznámení," voják OSN ukázal na bílý čtverec se slovy tak černými a tuctovými, že Jack McElhatten, aniž si je přečetl, cítil, jak záře a divotvornost toho, nač se tak dlouho těšil, mizí.
"Pane bože," řekla Ruth, když si zpoza něj přečetla oznámení. "OSN – uzavřelo všechny telporové agentury. Emigrace je na čas přerušena." Pohlédla se zděšením na muže: "Jacku, teď nemůžeme emigrovat, je to prý nezákonné."
"Později, madam," řekl voják OSN, "bude emigrace pokračovat. Až se situace vyřeší," obrátil se, aby zadržel další pár, který do kanceláře Trails of Hoffman vstoupil se čtyřmi dětmi.
Pootevřenými zadními dveřmi McElhatten s tupým údivem sledoval čtyři dělníky v kombinézách, kteří začali plazmovými hořáky rozřezávat telporové vybavení na kusy.
Pak se donutil přečíst oznámení.
Když si ho přečetl, voják OSN mu – nikoli nezdvořile – poklepal na rameno a ukázal na blízkou, právě zapnutou televizní obrazovku, před níž už stál druhý pár se čtyřmi dětmi. "Tohle je Nová země," řekl voják. "Vidíte?" Jeho angličtina za moc nestála, ale snažil se vysvětlovat. Chtěl, aby McElhattenovi chápali proč.
Jack McElhattem přistoupil k televizoru a spatřil stavby podobné kasárenským barákům s maličkými štěrbinovitými okny, která se podobala dravčím očím. A – vysoké drátěné ploty. Díval se na to a nechápal... a přece v hloubi duše chápal dokonale, ani nemusel poslouchat audionahrávku s hlasem komentátora OSN.
"Můj bože," zašeptala Ruth. "To je – koncentrák."
Výbuch dýmu a horní patra šedé cementové budovy zmizela. Kolem se přehnaly maličké temné stíny a na pozadí komentátorova hlasu s britským přízvukem zazněla střelba z rychlopalných zbraní. Klidný, vyrovnaný hlas vysvětloval, co žádné vysvětlení nepotřebovalo.
Rozhodně ne po tomhle pohledu.
"Takhle jsme tam tedy měli žít?" přitiskla se Ruth k manželovi.
"Pojďte," řekl jí i dětem. "Poletíme domů." Mávl na robotský organismus, aby se ještě jednou chopil zavazadel.
"Ale nemohlo by nám pomoci OSN?" protestovala Ruth. "Mají tolik agentur pro sociálně potřebné-"
"OSN," odvětil Jack McElhatten, "nás chrání právě teď, a ne svými sociálními agenturami." Ukázal na dělníky v kombinézách, kteří pilně rozebírali telporovou jednotku.
"Ale tak pozdě-"
"Ale pořád ještě včas."
Mávl na robota, aby jejich sedm zavazadel praskajících ve švech vynesl zpátky na chodník. Vyhýbal se mnoha kolejdoucím v hustém, věčně hustém provozu na chodníku, a hledal taxilétač, aby ho i s jeho rodinou odvezl zpátky do jejich mizerné malé nenáviděné buňky.
Přišel k němu muž rozdávající letáky a nabídl mu jeden. McElhatten ho reflexivně přijal. Byla to organizace ‚Přátelé sjednocených lidí'. Zářící nadpis hlásal:
TYRANIE V KOLONII POTVRZENA OSN
Nahlas řekl: "Tak oni měli pravdu. Blázni. Náměsíčníci, jako ten chlápek, co chtěl letět osmnáct let tou mezihvězdnou lodí." Opatrně leták složil a strčil si ho do kapsy. Přečte si ho později, teď byl příliš omráčený. "Doufám," řekl opět nahlas, "že mě šéf přijme zpátky."
"Oni bojují," ozvala se Ruth. "Bylo to vidět v televizi. Ukazovali tam vojáky OSN a další, v takových směšných uniformách, jaké jsem ještě v životě-"
"Myslíš, že bys mohla posedět v taxíku s dětma, zatímco si najdu bar a dám si tam něco pořádného k pití?" zeptal se Jack McElhatten.
"Ano," přisvědčila. "Mohla." To už k nim shora slétalo přivolané taxi. Zamířilo k obrubníku, přitahováno jejich čtyřčlennou skupinou a lákavou hromadou zavazadel.
"Protože bych okamžitě potřeboval bourbon s vodou," řekl Jack McElhatten. "Dvojitý." A pak, pomyslel si pro sebe, půjdu na velitelství OSN a přihlásím se jako dobrovolník.
Proč, to ještě nevěděl. Ale oni už mu to řeknou.
Jeho pomoci bylo potřeba, cítil to v krvi. Byla tu válka, která se musela vyhrát, a pak, za léta, ale nikoli za osmnáct, jako pro toho cvoka, o kterém psaly noviny, budou moci emigrovat. Ale předtím – boj. Vyhrát znovu Velrybí tlamu. Vlastně ji vyhrát poprvé.
Ale ještě předtím: dva drinky.

Jakmile byla bagáž naložena, nastoupil s rodinou do taxilétače a zadal mu jméno baru, kde se často stavoval po práci. Taxi ochotně vyrazilo vzhůru do přecpaného, já-první, kapota-na-kapotu, nekonečného nadzemního terránského provozu.
A jak taxi stoupalo, Jack McElhatten opět snil o vysoké, větrem rozčeřené trávě, žábovitých stvořeních a širých pláních, kde se potulují prazvláštní zvířata, beze strachu, protože jim nikdo nechce ublížit. Ale jeho vědomí reality zůstalo a běželo paralelně se snem, viděl tak obojí najednou, objal paží svou ženu, přitiskl ji k sobě a byl zticha.
A taxi zkušeně manévrovalo mezi všemi ostatními dopravními prostředky a mířilo k baru ve východní čtvrti města; i ono znalo svou cestu. I ono znalo svůj úkol.